1 — 17
DESEMBRE

EL BORN
CCM

2023
fluxfestival.org

FLUX
FESTIVAL DE VÍDEO D'AUTOR

EL BORN CCM
Plaça Comercial, 12. 08003 BCN
elbornculturaimemoria.cat

PROGRAMA

ENTRADA GRATUÏTA A TOTS ELS ACTES

SALA MORAGUES

DV 1 DESEMBRE

ACTE INAUGURAL

18 — 19 h **PROJECCIÓ AUTORETRATS 2023**
BEGOÑA EGURBIDE, GONZALO MARCUZZI, ALESSANDRO OLLA
projecció + col·loqui amb els autors

19 — 20 h **INFLUX** *actuació audiovisual*
ELOY FERNÁNDEZ PORTA + MIRIAM REYES + ELOI EL BON NOI

DS 2 DESEMBRE

16:30 — 17 h ***ALFREDO COSTA MONTEIRO + LUIS MACÍAS*** *videoperformance*

17 — 19 h ***ALESSANDRO OLLA***
projecció monogràfica + col·loqui

DG 3 DESEMBRE

17 — 19 h **METAMEMÒRIA** ***(PRIMERA PART)***
projecció col·lectiva + col·loqui

DS 9 DESEMBRE

16:30 — 17 h ***DENYS BLACKER*** *videoperformance*

17 — 19 h ***BEGOÑA EGURBIDE***
projecció monogràfica + col·loqui

DG 10 DESEMBRE

17 — 19 h **METAMEMÒRIA** ***(SEGONA PART)***
projecció col·lectiva + col·loqui

DS 16 DESEMBRE

16:30 — 17 h ***THE JULANDRONS*** *videoperformance*

17 — 19 h ***GONZALO MARCUZZI***
projecció monogràfica + col·loqui

DG 17 DESEMBRE

17 — 19 h **LIS COSTA IN MEMORIAM**
projecció col·lectiva + col·loqui

PASSADÍS EXTERIOR SALA MORAGUES

AUTORETRATS 2005 — 2023
visionat en loop

DIVENDRES 1 DE DESEMBRE
A PARTIR DE LES 18 h
DE DISSABTE 2 A DIUMENGE 17 DESEMBRE
EN HORARI D'OBERTURA DEL CENTRE

2023

18a edició del festival de vídeo d'autor FLUX, caracteritzat des dels seus inicis per focalitzar el protagonisme en els autors que treballen en el camp del vídeo de creació (videoart, documental de creació, videoinstal·lacions, etc.).

FLUX centra el protagonisme en els autors de vídeo i ofereix un espai perquè puguin donar a conèixer la seva feina.

Aquesta potenciació del coneixement dels autors es porta a terme de diferents maneres, entre d'altres, promovent la producció videogràfica i la documentació sobre els autors.

També seguim el camí encetat l'any 2010 amb la secció FLUX CLUB, un club de vídeo que, amb sessions periòdiques i amb la màxima flexibilitat, reflecteix la vitalitat del vídeo de creació a la nostra ciutat. Les sessions han tingut lloc al CC Convent de Sant Agustí (Sala Noble) d'abril a novembre del 2023.

Aquesta 18a edició és molt especial perquè és la primera on LIS COSTA, que ens va deixar el mes de juny d'aquest any, ja no hi és present físicament, encara que el seu influx flueix inalterable entre nosaltres i impregna cada batec del festival.

direcció **LIS COSTA I JOSEP M. JORDANA**
organització i producció **HABITUAL VIDEO TEAM**
imatge festival, disseny gràfic i disseny web **XAVI CASADESÚS**
construcció web **VICTRIXMEDIA I XAVI CASADESÚS**
imatge videogràfica **JOSEP M. JORDANA**

agraïments MARTA MARÍN-DÒMINE, YACINE BELAHCENE, ROMINA FUSCO, ENRIC PUIG PUNYET, ADOLF ALCAÑIZ I ELS EQUIPS HUMANS D'EL BORN CCM I DEL CC SANT AGUSTÍ
impressió GRÀFIQUES FORNELLS, S.C.
dl B 20333-2023

Aquest any el festival s'articula al voltant de tres autors, que mostren la seva obra en una projecció monogràfica retrospectiva: **Begoña Egurbide**, **Gonzalo Marcuzzi** i **Alessandro Olla**, autors amb trajectòries ben diverses, que s'endinsen amb una mirada pròpia en els camps de l'art, la videocreació, la videoinstal·lació, la videoperformance, el documentalisme o l'experimentació audiovisual. Amb presentació a càrrec dels autors.

AUTORETRATS 2023

El festival encarrega a cada autor la realització d'una obra original amb el tema comú de l'autoretrat. Aquestes peces de nova creació, a més de presentar-se com a complement destacat en les seves respectives projeccions monogràfiques, s'estrenen conjuntament en la sessió inaugural, amb la presència dels autors **Begoña Egurbide**, **Gonzalo Marcuzzi** i **Alessandro Olla** i amb diàleg obert al públic.

ARTICLES

En aquest catàleg s'inclouen tres articles de nova redacció sobre l'obra dels autors **Begoña Egurbide**, **Gonzalo Marcuzzi** i **Alessandro Olla** escrits, respectivament, per **María Sigló**, **Miguel Molina-Alarcón** i **Pablo Leoni**.

Abans de cada projecció monogràfica, hem programat una videoperformance, que anirà a càrrec dels artistes **Alfredo Costa Monteiro + Luis Macías**, **Denys Blacker** i **The Julandrons**.

En aquesta secció es promouen les relacions del vídeo amb altres disciplines artístiques i, en aquesta ocasió es combina amb la literatura escènica i l'electrònica d'**Eloy Fernández Porta + Miriam Reyes + Eloi el Bon Noi**, com a acte inaugural del festival.

Dues sessions de projecció col·lectives al voltant de la metamemòria, que és la capacitat del cervell per recordar on s'ha emmagatzemat la informació.

Sessió de projecció col·lectiva que recull vídeos fets expressament en record de la **Lis Costa**, codirectora del festival Flux, que ens va deixar el juny d'aquest any.

AUTORETRATS 2005–2023

En aquesta edició pren especial rellevància el visionat en loop en 5 monitors de la totalitat dels autoretrats realitzats pels 58 autors centrals que han participat en el festival des de la seva creació el 2005 fins al 2023.
Amb vídeos de **Julián Álvarez, Eugeni Bonet, Joan Pueyo, Toni Serra, Jacobo Sucari, Jordi Teixidó, Lluís Escartín, Maite Ninou & Xavier Manubens, Xavi Hurtado, Dionís Escorsa, Francesca Llopis, Llorenç Soler, Joan Leandre, Xavier Gavin, Joan Lopez Lloret, Ester Xargay, Nora Ancarola, Carles Congost, Núria Font, Joan Morey, María Ruido, Mireia Sallarès, Iñaki Álvarez,**

Juan Gamero, Albert Merino, Harmonia Carmona, Jesús Ramos, Germán Scelso, Juan Bufill, Kònic Thtr, Lydia Zimmermann, Jim-Jak, Mabel Palacín, Elisabet Prandi, Adolf Alcañiz, Rrose Present, Antoni Muntadas, Andrés Hispano, Jordi Mitjà, Eulàlia Valldosera, Fernando Baños-Fidalgo, Ana Rodríguez León, Zavan Films, Francesc Abad, Eugènia Balcells, Ramon Guimaraes, Miguel Andrés, Noemi Sjöberg, Francesc Torres, Albert Alcoz, Félix Pérez-Hita, Yapci Ramos, Arturo Bastón, Kikol Grau, Elisabet Mabres, Begoña Egurbide, Gonzalo Marcuzzi i Alessandro Olla.

43 FLUX CLUB

Sessions periòdiques, amb projeccions i videoperformances, que amplifiquen el festival des del punt de vista dels seus continguts i que estenen el seu període d'acció més enllà dels dies dedicats estrictament al festival. Estan complementades amb col·loquis que ofereixen al públic la possibilitat del contacte directe amb els videocreadors. La intenció és poder acollir altres tipus de sessions, no necessàriament monogràfiques, obertes a tot el que està passant en el camp del vídeo a la ciutat: sessions col·lectives dedicades a autors emergents, a videopoesia o videodansa, a estudiants d'imatge, a videoperformances de petit format, etc. És a dir, crear un club de vídeo que, amb la màxima flexibilitat, reflecteixi la vitalitat del vídeo de creació de la nostra ciutat i en sigui una plataforma de difusió.
Les **sis sessions** han tingut lloc d'abril a novembre al CC Convent de Sant Agustí.

HABITUAL VIDEO TEAM

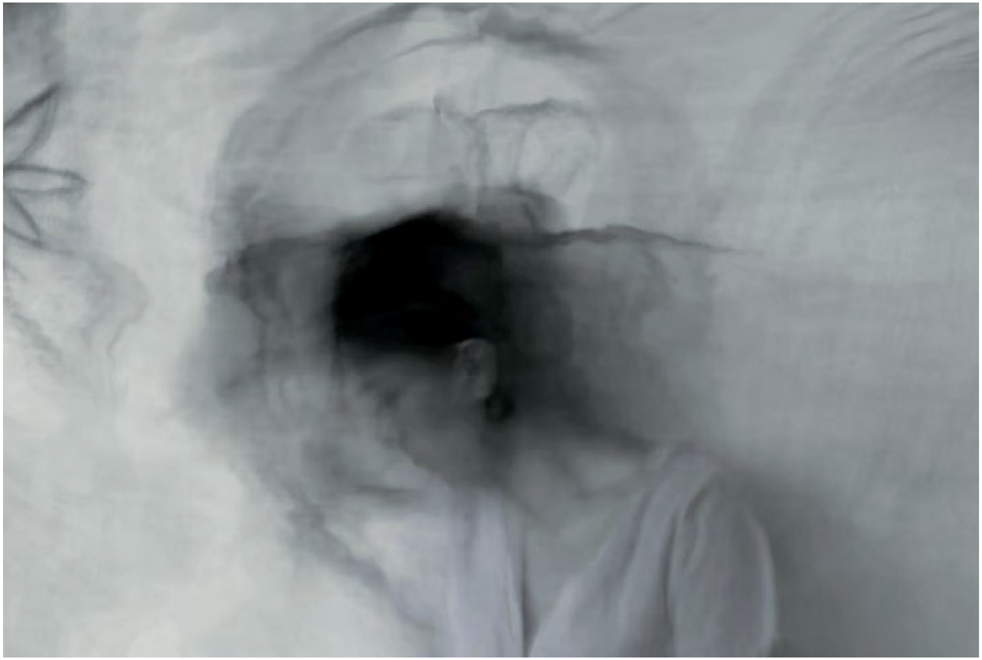
Equip videogràfic format des del 1991 per **Josep M. Jordana** i **Lis Costa**, constituït en associació el 2005. Es tracta d'una associació sense ànim de lucre que té com a objectiu principal la promoció de tot tipus d'activitats relacionades amb les arts audiovisuals i concretament amb la videocreació.

Una branca fonamental de la seva feina és la **documentació videogràfica** (gravació i edició) d'esdeveniments culturals generalment de petit format com concerts, poesia, performances o espectacles teatrals. Des del 2012, posa en marxa el projecte **SUMMA**, amb la finalitat de convertir aquest patrimoni audiovisual en un arxiu videogràfic on line d'accés públic i gratuït.

Una altra branca de les seves activitats és l'organització de **festivals, cicles i mostres de vídeo**, com el festival de vídeo d'autor **FLUX**, les mostres sobre **videopoesia** i el festival d'arts escèniques audiovisuals **INFLUX**. Ha publicat els catàlegs del festival FLUX del 2005 al 2023, acompanyats dels corresponents dvds Autoretrats fins al 2017. També ha publicat, en col·laboració amb propost.org, el dvd recull de poesia experimental *PEVB. Poesia en viu a Barcelona 1991-2003* (2004) i el dvd triple *Proposta 2000-2004. Festival internacional de poesies + polipoesies* (2006).

habitualvideoteam.org
summa-hvt.org
influxfestival.org

PROJECCIONS MONOGRÀFIQUES

ALESSANDRO OLLA — *FLOWING ESSENCE*

BEGOÑA EGURBIDE MARGAÑÓN

www.egurbide.com

Barcelona, 1958. Artista visual. La seva feina està lligada a la poesia, l'inconscient, la pintura i les eines digitals. Les seves primeres obres investiguen la relació entre paraula i imatge insistint en les connexions entre allò mental, allò visual i els continguts del pensament traduïts en el llenguatge.

A partir de 1993 incorpora la fotografia, el vídeo i les noves tecnologies a l'experimentació visual. S'interessa per la construcció de la consciència, l'accés a la memòria, la inestabilitat de les emocions i la relació entre allò imaginari, allò simbòlic i allò real.

El 2001 comença el projecte *Aprendizaje*, que aborda els diversos nivells narratius que generen els canvis generats a la memòria i la distància amb què recordem la pròpia experiència. Aquest projecte es gesta en la intuïció d'un univers perdut per sempre al si matern, on la infància, la joventut, la maduresa i la vellesa romanen incrustades per manifestar-se a trossos en qualsevol moment. L'experimentació se centra en la lenticularitat, tècnica que origina en certa manera un efecte de temps obert, de relat trencat, esquerdat, que permet que la imatge pugui ser llegida com una acumulació d'instants, fora del control conscient, o com un únic instant sostingut.

El 2010 comença el projecte sobre les migracions contemporànies *Otro Lugar*, una col·laboració entre Mèxic, Houston i Barcelona. A partir del 2015 treballa en dos projectes entrellaçats, *The Oceanic Gaze* i *Textos Acrobáticos*. El primer se centra en els fluxos que vinculen el desig i la societat; el segon, emfatitza la subordinació de la diferència a la identitat. Tots dos insisteixen sobre els límits diferencials de l'activitat humana que enfronten la identitat a la cultura, i les relacions de poder que s'estableixen al llenguatge.

Ha treballat assíduament amb les galeries Anya Tish, Houston, USA; Borsa d'Art, Porto Alegre, Brasil, i Ethra, D.F., Mèxic.

El 2018 un accident casolà li trenca els dos canells i l'impedeix utilitzar les mans i el 2021 el Covid i les seves seqüeles l'obliguen a allunyar-se de la producció diària i ha de posar els seus projectes en standby.

Col·labora habitualment amb el poeta Sixto Pélaez i amb l'artista Marcel·lí Antúnez.

Doctora Cum Laude amb la Tesi *La forma de la memoria. Memoria lenticular.* Forma part del Departament d'Arts Visuals de l'Escola Massana de Barcelona, adscrita a la UAB.

SELECCIÓ DE VÍDEOS PER A PROJECCIÓ

Zoo (Diversos animales)

1993_4:16 MIN

Un home i una dona s'acaronen en dos plans, físic i intel·lectual. Es mouen entre allò que són, allò que haurien desitjat ser i allò que han estat.

The Lovers

2018_6:18 MIN

Un adolescent assisteix petrificat a la consolidació del desig. Es reconeix en el mirall, plural i sense gènere, diferent del que és, més enllà de les imatges i les paraules.

Poemato

2016_4:13 MIN

Un text poètic de Sixto Peláez és el fil conductor d'un relat sense protagonistes que descriu la situació viscuda per les persones que fugen de la infantesa i el passat, terroritzades i plenes d'esperança, buscant un lloc on començar de nou i existir.

Macrocaricias

2005_4:30 MIN

La nit despersonalitzada de Tòquio és l'escenari d'una inquietant i fragil història d'amor construïda a partir de missatges de diferents mòbils.

LBA.04

2017_8:24 MIN

Un nen de tretze anys mira sorprès el món que l'envolta. La seva mirada es manté passiva davant dels esdeveniments polítics i socials en què es circumscriu el seu aprenentatge, marcat per una barreja constant d'esquinçament i sorpresa. Es limita a observar, cercant la distància correcta des de la qual seria possible actuar. Passeig realitzat pels anys fonamentals que marquen la vida d'un adolescent, per una banda la vida interior, els desitjos de bellesa i utopia, per l'altra la vida social, la companyia dels amics, i el descobriment de la injustícia i la hipocresia que construeixen el teixit social.

Las horas

2007_4:05 MIN

Sobre la joventut dels nostres desitjos i la permanència de les nostres intencions quan el cos ens abandona.

I work alone

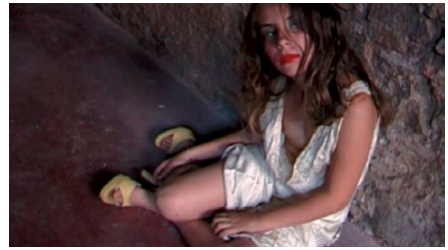
2017_7:48 MIN

Una reflexió sobre l'hostilitat i el rebuig que generen els emigrants i els treballadors estrangers. L'acció es desenvolupa avui en un lloc indeterminat, a qualsevol de les moltes ciutats devastades per Occident en els darrers anys. Una conversa descriu la situació fragmentada de dos treballadors, un emigrant marroquí i una empleada domèstica. Al mateix temps, un flux continu de persones és enviada al mar a la recerca de feina i una vida millor. L'àudio juxtaposa un fragment de la pel·lícula *Angst essen Seele auf*, de Rainer Maria Fassbinder, i un poema del poeta Sixto Pélaez sobre el món del treball.

La lechuga y el caracol

2006_1:36 MIN

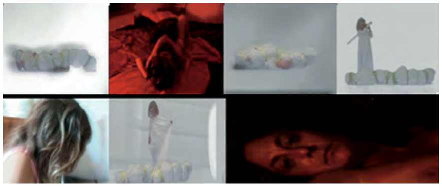
Sobre la innocència com a lloc on els nostres desitjos romanen segurs.

Amor Fati (Fragmentos en el espejo)

2010_14:18 MIN

Fragmentos en el espejo és una peça de vídeo que gira al voltant de la idea de "destí". L'àudio embasta tres veus diferents (consciència, imatge i pensament), i el vídeo tres llocs. Tant les veus com les imatges juxtaposen els processos mentals que incideixen en la nostra experiència del món, quan evoquem fragments de vida passada i fins i tot de vida per viure.

Pandora

2006_12:09 MIN

Sobre el desig i el seu aprenentatge; com a força que alimenta un futur impossible, on el que ja sabem encara està pendent de ser viscut. Sobre la manera no biològica en què experimentem les nostres vides.

Todo el tiempo

2017_4:30 MIN

En memòria dels atemptats del 17/08/2017 a Barcelona.

AUTORETRAT

The Oceanic Gaze. 2023

2016/2023_5:04 MIN

Retrat de l'aprenentatge emocional i social d'un grup d'adolescents. Observen sorpresos el món que els envolta i s'enfronten a l'aparició i la consciència del desig a la vida. La seva mirada es manté passiva davant dels esdeveniments polítics i socials en què es circumscriu el seu aprenentatge, marcat per una barreja constant d'esquinçament i sorpresa. Es limiten a observar, cercant la distància correcta des de la qual seria possible actuar. Passeig realitzat pels anys fonamentals que construeixen la nostra vida com a adults, d'una banda la vida interior, els desitjos de bellesa i utopia, de l'altra l'entorn i la vida social, la companyia dels amics, i el descobriment de la injustícia i la hipocresia que construeixen el teixit social.
Forma part d'un projecte/grup de peces que vaig començar el 2016 i en què continuo treballant. El projecte s'organitza sota l'epígraf *The Oceanic Gaze*, i respon al desig de donar forma al conjunt de contradiccions que organitzen l'aprenentatge, pensades des de la distància amb què afrontem la pròpia vida.

MARÍA SIGLÓ

Begoña Egurbide
El autorretrato permanente

Fundar lo real es la función del autorretrato anticipar el acontecimiento que son peldaños cuantos que nos mantienen en la órbita del destino que en resumidas cuentas sería la capacidad invidual para establecer un autorrelato

La exposición *Amor Fati 2012* confirma la *lenticularidad* como forma de la memoria en la creación de obras visuales Los ismos ya levantaron la sospecha ante la obra de arte que definitivamente salta por los aires con la invariancia digital y las metodologías virtuales

Los videos que Begoña presenta en Flux 2023 evidencian este cambio de paradigma Veámoslo

ZOO (Diversos animales) 1992

Aquí el amor se concibe en el marco de una representación universal donde la membresía de los pormenores específicos del acto sexual sufren la intelectualización a modo de pétalos florales más que de entresijos mentales Con el primer plano se establece las puertas de la privacidad Más cerca es más lejos No hay comienzo ni final El trance sexual que conlleva una madeja viene implícito en el rondó del amor de orbitales movimientos entre los dos personajes del video Se trata de una biografía moderna y anónima El tiempo verbal y las decisiones cromáticas se adueñan del comportamiento de la situación

THE LOVERS 2018

A modo del *racconto* por el cual el narrador evoca un acontecimiento que en tiempo presente va hacia atrás para evocar algún precedente Autobiografía franquiciada en un adolescente Describen relatos de personas con existencia real entendiendo por real a lo que puede aplicársele diferentes tiempos y términos verbales De manera que este relato de Begoña queda determinado y justificado por un carácter exclusivo autobiográfico

POEMATO 2016

Una vez constituido el ser tiende al exterior a establecer lazos en el anillo soleado de la biosfera donde comparte con otros semejantes los feraces campos de la existencia Hay una mediación entre ellos que es una situación de incremento En ella se establecen pautas de conducta y contribución En este relato es muy eficaz el modo de encadenar planos secuencia La conclusión es que las imposiciones de la sociedad encaran una suerte de heurística del ser que tiene en el arte un bastión significativo

MACROCARICIAS 2005

La axiología los valores es lo que engasta esa relación entre el individuo genuino que acredita el ser pasado y el contexto futuro que el terreno acogedor de lo social cultural político facilita para que el ser sea posible y la persona accesible e inasequible al desaliento potencial ciudadano cabal ligado al destino del ser que desarrolla el sueño de la vida personal y colectivo de las complicidades Para ello el ser desplaza desde el núcleo de la individualidad la carga de lo real hacia donde orbita el curso de lo efectivo Un autorretrato que es la lucha por la efectividad en tiempos de datos confidenciales

LBA 2017

Hay una cierta dosis de pillería que está bien vista en el intercambio de exigencias entre individuos la compasión el pillaje las trampas excitantes la numeración de casi todo las frivolidades en general que nos podemos permitir por el hecho de tener raciocinio Es una oportunidad paradójica una especie de último deseo: desplegar la sonda de la conciencia Poder mediante las meras manos dirigidas por la conciencia interpretar salirse de la calzada y focalizar lo desconocido En todo eso está involucrada la dignidad humana Admitir el prurito de hacer la vista gorda y permanecer ante esta doble contabilidad que nos gastamos unos a otros Cierto Eso tiene el ajuste de cuentas de lo que permanece por permanecer lo reaccionario A partir de la mayoría de edad solo atendemos a lo que retumba solo perseguimos a nuestro propio ruido El niño de trece años solo atiende al propio susurro al que el hace golpea y magnifica el pelo de la dehesa sin solución de continuidad como lo hace el científico en el CERN lanzando partículas a gran velocidad para que choquen

LAS HORAS 2007

Una belleza notable consanguínea una contabilidad doble matiza y queda reflejada en el personaje abierto que atisba armado con un puñado de intenciones bajo el brazo y las agitadas formaciones en su mente que le ponen la cabeza como un bombo El trabajo en negro es lo que tiene al final la deuda se condona con más intereses en la tierra del reconocimiento humano aquí paz y después gloria en las altura de lo imaginario

LA LECHUGA Y EL CARACOL 2006

Fue el año 1995 Begoña tuvo su primer hijo una niña luego pasados seis años vino el segundo un niño en definitiva una enjundia del destino de la que ya había hecho uso en *Macrocaricias* De manera que Begoña se sienta en un enjambre de alcatraces gaviotas y frailecillos y aprovecha la riqueza de estas aguas caprichosas de la inocencia para proporcionar comida a sus vástagos En primer término se trata de la inocencia primigenia condenada al florecimiento pero también de la perversidad inherente a la herencia La vida es peligrosa e incierta es un fango que viene de lejos

AMOR FATI Fragmentos en el espejo 2010

El Centro de Lectura de Reus acogió en 1985 la primera exposición pública de Begoña Egurbide Se trataba de una declaración de principios en toda regla Mediante una serie de tablas de apariencia monócroma y carácter de vitral de cristaleras que hilvanaba a Klein y Reinhardt y mostraba el virtuosismo pictórico del que Begoña haría alarde durante una década Veintisiete años después fue presentado *Amor Fati* en el Centro de Arte Santa Mónica de Barcelona La autobiografía es biografía en el autorretrato En el mundo cuántico en el de una entropía que corresponde al mundo infinitesimal de la neurobiología se trata de un viaje sustancial De una escalada un asalto

al ser y el ser cuando llegamos el ser había dejado unas memorias ecos transversales estaba vacío la conciencia es lo que se niega a ser parte se repliega y fabrica la identidad en fuga en un movimiento ontológico de manual: del sujeto hacia el interior y del interior hacia el exterior orbital

El roce de acumulaciones masivas en la curvatura del espacio-tiempo no mueren se suceden en la ficción de la gravitación parece que generan un montón de fenómenos tipificados una señal un signo una huella atormentada que es un clamor atenta un fotograma significativo y un puñado de arquetipos que dan juego de sobras para establecer un mundo competitivo de belleza y valores un recorrido un cuanto de energía que se replica no se toca que como sabemos es un flujo de paquetes emisiones que aparecieron en 1985 y continuaron en 2011 Cada fotograma y cada conjunto de fotogramas en secuencia viajan desde testigo y responsabilidad orbitan entrelazamientos desvanecen en el fondo de la memoria corrientes flujos velocidades en torno a la invariancia de la identidad del artista reforzada por un ámbito cultural discrecional

En el planeta de lo artístico dato no manda relato en la figuración de real como un caminante no sabe donde está llegado a este punto interestelar que narra que toma nota de lo que ve de lo que percibe instalado en el transporte que es su metodología heurística

PANDORA 2006

La pintura quemaba territorialidad Se extendía desde los estudios de los artistas irradiaba desbordaba hacia el árido panorama cultural ávido de humedad Al agotamiento se unió la explosión digital al rescate

La componente sustancial de la pintura lírica del bel canto visual preconizaba el ideal del artista inmortal la firma del creador Estos son los destellos del artista único Entonces en 1995 la conciencia dio un vuelco se oscurecieron los cielos y desde la nube la digitalización cubrió con una red cualquier sueño de individuación y empezaron los buscadores a relampaguear a auspiciar los entramados los relámpagos de los buscadores y la tierra prometida se hizo tangible y el futuro perenne empezó en el fondo tocado de la neurobiología de un futuro en la red La caja de los truenos de Pandora había sido abierta

La correntía la disfunción Prevalece la función de la experiencia personal coordenada con el lenguaje pictórico agónico a preservar que insiste en la vigencia de las raíces vanguardistas vanguardias abstractas La transvanguardia El arte pictórico de la corriente mediterránea en el caso de Begoña enlaza con la corriente Grau Sicilia Broto que sea significativa no experimental Las instituciones la politización del arte programación partidas presupuestarias el mercado a base de certámenes fiscalizan la profesionalización del artista de alguna manera se vuelve al espíritu artesanal artesano solo que esta artificidad está detentada por la cultura con mayúsculas que es su valedor o lo que es lo mismo políticas culturales el maridaje de política y cultura El arte tiene su predio en el consumo solo que no es suficiente en tanto entretenimiento al entretenimiento le viene de perlas las tecnologías digitales y de ahí a las redes sociales el streaming Un entretenimiento con valores Los valores que afiancen determinado convenio El bajón el carpetazo del arte visual en los Estados Unidos ha sido evidente ha quedado encajonado en el coleccionismo al colectivismo y la pedagogía con visos patrimoniales Se ha recluido en el grafiti Ya no es una lírica reinante sino que es una insignia una invitación a la sentimentalidad circunscrita más que al buen gusto afiliada a las buenas causas feminismo ecologismo inmigración culturales en vías de extinción las minorías una marca que puede estar en la moda en el peinado en abalorios piercings el arte callejero la música electrónica

Begoña no obstante tiene como siempre un desarrollo primordial muy personal al que incorpora la escultura corporeiza el desarrollo con la incorporación de líneas de textos hasta cierto punto algo utilizado ya en obras artísticas pero no integradas lo hace y de modo profuso líneas que enlazaría con resultados cercanos al arte oriental sin embargo Begoña jamás se decanta eso la hace ser personal donde

muestra un dominio torero del oficio pictórico y a la vez eludiendo el perfeccionismo de la pintura Lo interesante es que de su aportación se señalan que es posible que existe un terreno propio de la epifanía de la pintura algo que enlaza con la lejana línea desde hasta las vanguardias pictóricas y es remarcable por cuanto parece que con ella y otros pintores de su línea esta línea ha desaparecido a día de hoy Ut pictura poesis Cuestiones de lenguaje pictórico y técnica pictórica Los formatos y soportes van desde grandes bastidores a papeles pintados y formas platos poyetes cilindros estrellas conos Tiene el estudio en el actual Museo Picasso Tiene que dejarlo por la ampliación del museo y fugazmente se instala en una nave del Poblenou previa a la restauración antes de la remodelación del barrio al final el estudio queda como almacén un lugar cuando ya debe abandonarlo y desaparecen una cantidad de esculturas

El autorretrato resulta constitutivo en Begoña Egurbide El primer período abarca de 1980 hasta 1995 con la aparición del buscador Google y los nacimientos de sus dos hijos 1990 Artificio Centre d'Arts Santa Mónica Barcelona 1991 Poemato Galería Jorge Albero Madrid y Xavier Fiol Palma de Mallorca 1991 Programa Galería Carles Taché Barcelona A partir de ese momento las piezas cada vez más muestran un carácter precario de sospecha que tiende a la disgregación de los materiales y formas sucias aspectos residuales y contornos de la evidencia caduca y fugaz de la obra de arte El público no está invitado No hay lírica 1992-1998 Sant Pere Galligants Girona la Paeria Lleida Galería Antonio Barnola Barcelona

La digitalización trajo consigo mucha alegría el formato mental los programas de renderización el tratamiento de la imagen las producciones daban de lado rebajaban la figura del artista único autor de alguna manera todos compartíamos la misma herramienta y desde luego escena El valor la identidad había puesto énfasis en la cadencia en la sintonía el rango y la matriz En cierta manera se había vuelto a revalorizar al artesano se había orbitado La labor de crear ahora estaba tutelada por actores gestores interlocutor compartida y la globalización El viaje que no cesa Las rotondas que no ininterrumpidas sucesivas en sucesión de las que entras y sales el anonimato caracteriza la biografía la autobiografía es la biografía ajena compartida sin embargo inasequible al desaliento el movimiento perpetuo continua por encima de los elementos de un tapiz universal que tejemos y destejemos todos y entre todos En la actualidad Begoña está entregada a un proyecto musical a partir de tocar la guitarra y componer canciones y cantar ahora que los niños se han hecho mayores y vuelve a las líneas de texto al encuentro de la cadencia de la vastedad de la pintura en un ciclo que orbita hacia el fin de todo

OTRO LUGAR 2011

En la colección de videos de Begoña en Flux 2023 se puede ternar ficción y alegato pensamiento y análisis social

Qué criterio en qué momento queda establecido el valor de juicio el respeto por el misterio La ontología a medida del contexto cultural al ser el contexto cultural algo dinámico admite da por bueno la dirección Es fácil señalar *Otro lugar* de falso documental imposible de una ficción que aviva los recuerdos aquello con que son esculpidos con distintas redes y estructuras neuronales por la memoria Ahí radica el carácter del germen de la autobiografía el retrato del autor ficticio oculto La metodología viene después

TODO EL TIEMPO 2017

El tratamiento formal de la violencia dentro de la sociedad no es mayor que otrora antaño lo que sucede es que eso si los medios de comunicación han alcanzado con sus naves cualquier ámbito a pesar de las cláusula de confidencialidad y las claves de seguridad Sacude los cimientos de los arquetipos una fiebre que los lleva a ser muñecos del pimpampum restos ruinosos de las felices clasificaciones de la edad dorada del psicoanálisis La información permanente intacta redicha cuestiona los valores los descabalga y vuelve universal la necesidad de reconducir el mar bravío donde la entropía reina entre

grupos sociales y comunidades de seres humanos Probablemente el falso documental que es *Todo el tiempo* de Begoña Egurbide sea la prueba fehaciente de que nunca se hará mejor arte social que cuando éste se considera un oficio artesanal En ese sentido el video de Begoña es un ejemplo excelente de autorretrato de la compasión de una raíz personal que se vuelve augusta una máscara nada sospechosa que prefiere la conciencia de sujeto para un escenario donde se representa lo extraño del deseo de las aspiraciones del individuo frente a la voracidad de la realidad Lo conciso en la biografía de los acontecimientos sociales ligados al destino de la máscara se materializan en la modestia del lenguaje que se vuelve al explicarse se vuelve explícito acomodado Caen las alegorías se desfiguran los pasillos frecuentados y al final el desmoronamiento alcanza a los castillos de los sueños y la ficción El golpe de mano de lo real despoja y sobrepasa la pretensión de ser ilimitada la capacidad del lenguaje Una cierta perplejidad entonces recorre arriba y abajo los límites y definitivamente la incertidumbre y los esfuerzos por recomponer los paquetes del ser que viajan fragmentariamente hacia la luz del fin de trayecto de la perdición y el olvido en el no saber dónde se está Ahora la lluvia de fotogramas el ruido indician la senda a seguir a las cosas de brillo en brillo a no apartarse del fino hilo de flujo de la inmortalidad En la actualidad Begoña sin dejar el punto fijo de la imagen está entregada a tocar música y al canto indagando en las explosiones y el ruido de los espacios neurológicos donde batallan en oleadas las milicias aladas del pasado y el futuro allí donde la memoria y el recuerdo libran la eterna lucha por preponderar en los cultivos de enigmas

THE LOVERS

MARÍA SIGLÓ. Crític independent. Ha escrit sobre el treball de Begoña Egurbide a *Heterotopías* (*www.academia.edu/7284067/HETEROTOPIAS_Maria_Siglo_doc*).

GONZALO MARTÍN MARCUZZI

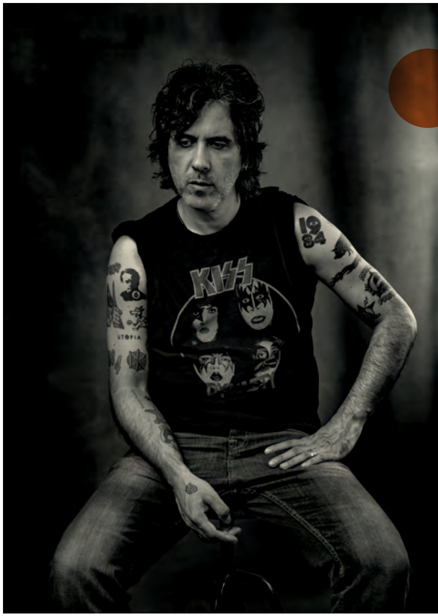

foto — PABLO LEONI

Bahía Blanca (Buenos Aires, Argentina), 1972. Creador, productor, realitzador i muntador audiovisual (ràdio, TV i espectacles) des de 1998. Crea i dirigeix **DocuMentalidades** el 1997, programa de TV i després, fins a l'actualitat, nom amb què firma tots els continguts com a autor i els tallers de formació i llenguatge audiovisual que imparteix fa més de 20 anys.

Viu a Barcelona des de 2004 i continua fent peces documentals, experimentals, videoclips i espots, de caràcter social i de forma independent i no institucional. Ha fet uns 800 treballs entre curts i càpsules dels tallers de vídeo DMs, sense comptar treballs per a tercers, i ha estat reconegut amb alguns premis importants i desenes de seleccions a mostres, esdeveniments i festivals.

YOUTUBE
www.youtube.com/@documentalidades1984/featured
www.youtube.com/playlist?list=PLshiyyz1GgCyLtAwAkLPjOwlRyZ7Scg_Z

SELECCIÓ DE VÍDEOS

Aquesta retrospectiva està composta (i descomposta), de material vell els orígens del qual són els anys finals del segle XX: 1997-1998, anys de la segona dècada infame argentina i neoliberal. Els arxius són precaris d'origen per les analògiques i perverses formes del sistema VHS i perquè sempre he estat un realitzador que sense tangos ni laments, ha fet el que ha pogut immers en altres treballs i amb els mitjans inframínims del nostre estimat "tercer món", a la ciutat de La Plata, Capital de la Província de Buenos Aires, Argentina. Però tot va començar en la radiofonia. Lliure i comunitària, en ràdios perifèriques, Ràdio Futura de La Plata, etc. Es pot afirmar que aquesta selecció fragmentada en trossos de llargs, curts i desenes de projectes morts i vius, respon a un criteri radiofònic: Si es pot / deixa escoltar i no minva l'interès, es pot veure i pensar les obres (màxima radiofònica). Les bases dels continguts (des de 1997 amb l'autofundació de docuMentalidades) són directament i indirectament documentals, sigui per informació (treball de camp) i testimonis sobre eixos com la Mort (física i social), l'avorriment i la

desídia humana, la nul·la i trista perspectiva d'un NO Futur permanent en un sistema cada cop més opressiu, les misèries ecològiques actuals, mixturat tot amb molt de rock i bandes sonores en si mateixes documentals també, perquè ja són història; i tot això en constant moviment personal (mudances, ciutats diferents, treballs del Precariat més ferotge) i certa tendència a l'assaig i error documental que permet expiar, dissimular, camuflar i fins i tot transvestir / convertir en proposta estètica una manca constant de mitjans tècnics Pro. La vida urbana neoliberal a Barcelona i els seus barris, la gent als carrers, de pas i sense identitats fiables (utilitzats a sobre pel clixé multiculti que ens fa servir com a productes), el megaturisme, la perversió constant d'una societat de l'espectacle cutre, evasiu i invasiu, la incomunicació en apogeu d'hipercomunicació i la nova normalitat (moralitat regnant) són espiats de vegades sense més decència que caçant imatges públiques i privades en allò públic, per les meves càmaras de mà que migren amb mi fa anys de ciutat a ciutat i de barri a barri, com ara mateix que no tinc un lloc ni fix, ni formal, ni moral i com a milers estic pitjor que quan vaig arribar fa 22 anys.

Podríem autodefinir tot això com una espècie de Voyeurisme documental benèvol, urbà (potenciat durant més d'una dècada per un taller de vídeo a diferents centres de Barcelona, encara que sempre autogestionat per mi i les persones assistents als tallers) amb la millor intenció: el pensament crític, fer mirar el que ningú mira o mira sense mirar, o simplement esquivar i replantejar la mirada neoliberal de jutge i botxí, això que és "Real" i no obstant és fals o discutible de cap a peus.

Barris, rock, molt show, molt entreteniment i suau / mediterrània desesperació per tant, i la sensació documentada que alguna cosa (tot) no està Bé (ni individualment ni col·lectivament) i no està bé fa anys, massa anys.

Res del que faig és comercial (encara que he malviscut de tot això durant més de 25 anys), però res del que hem fet és tampoc Bohèmia o postureig estètic arrogant que pretén canviar estructures o convèncer de... això sí, el mínim és: El dret audiovisual a NO ESTAR D'ACORD AMB TOT AIXÒ.

Continguts per ordre cronològic dels fragments de peces i extractes audiovisuals de la retrospectiva:

Part 1: Argentina (orígen i principis, final del segle* XX*)

DocuMentalidades

1997-2001, VHS, ARGENTINA,
LA PLATA BUENOS AIRES_COLLAGE DE 10 MIN

La Industria de la Muerte

1997, VHS, 105 MIN,
1R LLARGMETRATGE_EXTRACTE DE 3 MIN

Y el Hombre creó a dios a su imagen y semejanza

1998, VHS, 115 MIN,
2N LLARGMETRATGE_EXTRACTE DE 2 MIN

Sin novedad en el frente de Malvinas or Falklands

1999, VHS, 25 MIN, SÈRIE ÉRASE UNA VEZ
LA PLATA_EXTRACTE DE 2 MIN

Nada ni Nadie los pudo doblegar (Los Violadores, punk doc)

2001, VHS, 99 MIN,
3R LLARGMETRATGE_EXTRACTE DE 3 MIN

DocuMentalidades y Érase una vez La Plata van ser programes de TV per cable. DocuMentalidades va ser declarat d'interès general i cultural l'any 2000 per la Cámara de Diputados de la Provincia de Buenos Aires.

Part 2: Itàlia

Espots vinculats a l'antipropaganda i el videoclip documental (docuclips)

2001-2002_COLLAGE DE 3 MIN

Són treballs base vinculats a continguts de la Beca a l'exterior atorgada pel Fondo Nacional de las Artes (Buenos Aires, Argentina, 2000) per a una estada a Roma / NUCT Nuova Univesità del Cinema e della TV.

Un seguro hogar europeo y los portadores del síndrome de Ulises

2001-2002_EXTRACTE DE 3 MIN

Part 3: Espanya (Catalunya, Barcelona)

Érase una vez una radio libre. Radio P.I.C.A. (25 años) 1981-2006

2005, MINIDV, 25 MIN,
ARXIUS OVNI / CCCB_EXTRACTE DE 5 MIN

Los nietos de las vanguardias

MINIDV, 25 MIN,
GRAN ANGULAR RTVE_EXTRACTE DE 3 MIN

Talleres de video creaciones DocuMentalidades

2005-2016, BARCELONA_EXTRACTE DE 5 MIN

Colonia Barcino

2001-2023, SÈRIE DE VOYEURISME
DOCUMENTAL URBÀ, MINIDV, DIGITAL I
ALTRES FORMATS_COLLAGE DE 5 MIN

Dulcineas de los Balcones

2016, CURTMETRATGE,
DIGITAL (2N PREMI FESTIVAL DE VIDEOART
D'ALMAGRO)_EXTRACTE DE 2 MIN

Un puto Poeta: Xavier Sabater

2019, MINIDV-DIGITAL, 62 MIN_EXTRACTE DE 5 MIN

Hor egon ginen (Estuvimos ahí)

2020, PAÍS BASC, DIGITAL,
67 MIN_EXTRACTE DE 5 MIN

Ulises Buscando un hogar seguro

2001-2023, SÈRIE DOCUMENTAL
1A PART_EXTRACTE DE 10 MIN

AUTORETRAT

Yo no soy un cretino. Y tú kamarada?

2023_6:14 MIN

Res de transcendència ni estridències ni extravagàncies d'artistet de pell fina i paisatges clarividents. Un paio que va fer / i desfà / el que va poder dins un context antimeritocràtic si entenem per fi la meritocràcia com una cosa equitativa en igualtat de condicions, cosa irreal en un sistema fastigosament injust i esglaonat on el mediocre amb pedigrí guanya abans d'haver competit, que és el que tant els agrada i pel que s'eduquen (competir i triomfar). Rencúnia? sí, ressentiment social? també, democràticament ressentit sí. Classista? de vegades, depèn de qui passeja el gos. Detesto el *Lumpenatge mod* de dretes (el traïdor de classe, desmemoriat i que vota el botxí), i tots els que donarien la vida per la seva espantosa Nació. També vaig néixer a Argentina i considero a milions d'argentins com els meus NO (i anti) compatriotes, i a un Javier Milei com un ultimàtum de ser repugnant i el punt culminant de la misèria humana en la seva forma "liberal"(mai "llibertària") més perfecta i sublim. Altres argentins/es els estimo molt com a una gosseta anomenada Himeko / ella és especial i amorosa, i el Dr. René Favaloro, Don José Larralde, o "Piltrafa" (Enrique Chalar), aquell cantant punk de Los Violadores (de la Ley) a Argentina 80 i ultraViolenta (i de governs violadors de Drets humans). Estimava moltíssim el meu Papà: Héctor Alberto, i amb ell se'm va anar Argentina al vàter còsmic. També em queia molt bé el seu papà i el meu avi italià: Esterino, que m'insistia en la necessitat de moure's pel món, per curiositat i herència. Ell sí que era un Artista de la ferreria i el ferro, d'ell al seu cobert vaig aprendre com es creava, produïa i acabava una obra en total i bella solitud i amb absoluta independència de tot.

Al final en aquest absurd *Camusià* només intento respirar sense escopir cap amunt, sense molestar el fràgil o el feble, intentant un assaig de solidaritat, vivint en una permanent forma d'esquerra (audiovisual i general), intuïtiva sense dogmes (de perdedors amb cert Honor), malgrat els traïdors i intrusos, i del "foc amic". No deixaré fills distòpics, ni progènie ni obra important o recordable, de cap manera. No vaig ser ni sóc amargat, tampoc malbarato simpatia i somriure fàcil (ja no bec gairebé, i odio les pastilles de la nostra Farmacocràcia global). NO practico l'optimisme sistèmic que fa que RES canviï excepte per a pitjor, no sóc aliat ni *aliate* de feministes anti antis (quan moltes vegades és només nou puritanisme), no sóc ranci patriarcat (que existeix i ha de ser eliminat), ni predomino o presumeixo en la meva heterosexualitat manifesta i maniquea (sóc home no "mascle"), no sóc artista (crear no implica aquesta autoimatge i pretensió especial en l'era dels "multidisciplinaris" de xarxes), no sóc anarquista de saló, ni de despatxos, ni de bars, no sóc ningú especial però m'ha tocat estar aquí: migrant i creant de vegades en ràdio i en vídeos, en terres perdudes pels meus avis i àvies; i no dono les Gràcies més que als meus avis i pares per haver intentat induir-me a que NO SIGUI UN CRETÍ MÉS.

Això sí, com el valent criminal mental Winston Smith (buròcrata del Partit) al final acabaré estimant el Gran Germà (existeixi o no). Aquest vídeo és una altra traïció inodora, a mi mateix, però és innocu i oblidable com qualsevol autoretrat a comanda en aquesta Indústria Cultural de Barcelona.

Sóc Gonzalo i sóc TREBALLADOR.

MOLTES GRÀCIES per Res i bona sort en ple Nou ORDRE del Col·lapse Global!

PABLO LEONI

Contextos y trayectoria cronológica de las creaciones en radio y video de Gonzalo Marcuzzi

Gonzalo Martín Marcuzzi, nacido en 1972, en Bahía Blanca, Argentina. Primer hijo de dos de una típica familia de clase media baja de abuelos inmigrantes españoles e italianos. Vivió la temprana infancia en Punta Alta, pueblo vecino a Bahía Blanca. Ciudad con base Militar y en plena dictadura liberal (1976-1983).

En el año 80 la familia migra a La Plata, ciudad universitaria y capital de la Provincia de Buenos Aires. En 1979-1980, tras un par de mudanzas, Gonzalo y su familia terminan en Barrio Monasterio, conglomerado de obreros de Astilleros Río Santiago y funcionarios de la Marina Argentina. Ese barrio de clase media baja es determinante para todo lo resultante luego, con los años, en las creaciones de Gonzalo.

Los 80s son una mixtura entre una guerra con Inglaterra y entre gobiernos totalitarios con la misma política neoliberal, y el final de la dictadura sangrienta y vendepatria (que reivindica un engendro como Milei) a favor de una democracia débil, encorsetada y en permanente deuda externa supermillonaria. Argentina era (y es) un país secuestrado, mediocre por méritos corruptos propios (históricos) y avaricia ajena. La doctrina Monroe y del shock nos han criado y eso repercute directamente en las obras de Gonzalo, siempre por debajo de lo precario y con recursos técnicos proto mínimos, y siempre obligado a trabajar, a estudiar algo sin salida ni futuro, y en un país cuya permanente sensación de NO futuro es todo un paraíso para documentar lo Obvio que de tan obvio es idiosincrasia putrefacta, inmovilista, reciclada como aceite de fritangas.

La radio es el primer medio y el mejor, el menos peor, el más barato y de entrecasa, un medio de comunicación de intramuros, popular, y radios libres y comunitarias empiezan a larvar a mediados de los 80s en zonas periféricas de la Provincia de Buenos Aires. Pero eso viene después... eso viene con el Punk y el fanzine con las ideas de Cultura libre y universal.

Argentina viene del Mundial 78, de “derrotar y matar” a miles de personas en nombre de dios todopoderoso y la patria financiera liberal, y viene musicalizada de la mano de Parchís y de Raffaella Carrà, también de “Argentinísima” y el folklore mas patrótico y feo. Entonces a Gonzalo con 7 años, su tío Pepe le muestra el disco Dinastía de Kiss. TODO CAMBIA. Pero TODO! 1980. Si un adulto argentino estándar era autoridad, dios, patria y orden, pulcritud y camino recto, un adulto pintado, con plataformas, guitarras y riffs, cantando en inglés, era un flash de libertad y esperanza de que no todo era malo en el mundo real argentino y que había otras cosas que la dichosa Argentina. Es con esos primeros discos de Kiss, de Deep Purple, de Led Zeppelin, o de los Doors, que vienen las primeras sensaciones raras y aceleradas, y de la mano de la democracia que llegaba en 1983 y la posibilidad de ver videoclips, es cuando Gonzalo intuye que el escape y la idea de otra vida está ahí, porque para notario o empleado público, abogado o policía no fue parido, ni fue bebe lactante argentino.

Después de ser heavy, un niño literalmente que escucha "metal pesado" y cosas "satánicas" y ya con la democracia miedosa pero efervescente de mediados de los 80, y luego de ser expulsado del colegio primario en séptimo grado, la cosa se pone PUNK. El fútbol lo tiene como mediocampista y es hincha de un club perdedor pero noble: Gimnasia y Esgrima La Plata, EL LOBO! Son tiempos furibundos, convulsos, los militares liberales arruinaron la nación y eso influye en las clases medias bajas y en todo. Y no son tiempos de escuchar a Kiss y sus mierdas de letras machistas o nada Heavy que hable de Hadas y milongas místicas, o el mismísimo y aburguesado satanás que está a años luz de distancia de argentinos promedio con 15 años, y Gonzalo cambia todos los discos de Kiss y Iron Maiden por los Clash, los Pistols, los Ramones y los Violadores / Sumo y todos tus muertos. Se le empieza como a cualquier adolescente a presionar para elegir carrera con salida y un futuro en un país con el futuro muerto, y viene la segunda expulsión de un colegio y la muerte trágica del abuelo "Tano" (italiano)... y ahí viene la radio, siempre la radio generando imágenes propias y vienen ideas, y continúan los videoclips (MTV y los programas musicales y el barrio obrero y una crisis atrás de la otra dentro de una ESTAFA ETERNA NACIONAL) y entonces viene la idea de La industria de la Muerte, que resulta de todo eso y será luego el primer video y largometraje que además sin querer queriendo, será el pasaje a Europa, con un premio inesperado en 2001 antes del primer desastre total.

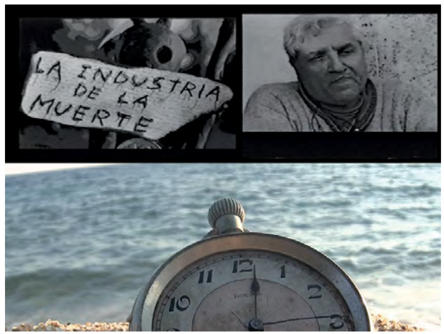
Toda esta confusión, frustración y ansiedades van a ser un común denominador en los videos y en la radio que Gonzalo comenzará ya en 1991, empezando Periodismo y después Cine mientras trabaja de cartero y otras cosas ocasionales. No es que se dedicara a causas perdidas por esnobismo o tradición, es que nació en una causa perdida y no hay otra salida que intentar al menos divertirse, y vivir, y aprovechar la juventud hasta reventar de arte, de curiosidad, de fiestas, de pogos, de videos y de radio. Siempre siempre LA RADIO salvando las noches o las mañanas. Se podría afirmar que cómo no, Gonzalo es otro autodidacta en un país plagado de autodidactas y de sangre migrante autodidacta, qué otra cosa iba a ser?

Los 90 son asquerosos (de hecho son la base mundial de todo lo MALO e inhumano que pasa ahora mismo), Argentina es un "primer mundo" de un patio oscuro de atrás, dolariza, sigue políticas ultras y el resultado es un vaciamiento cultural, social y colectivo devastador, y Gonzalo no está o no sirve para abstraerse o ensimismarse, sale con cámaras VHS usadas a grabar por ahí, sale con grabadoras de cassettes, sale con lo que tiene a mano, generalmente solo: la soledad es el otro aspecto siempre presente en sus obras. La soledad es documental. Las imágenes e ideas que la mayoría descarta él las trata, las apropia, las eructa, pero nunca cae en las premisas de los iluminados ideológicos ni porquerías tentadoras al ser tan joven, tiene claro que no será un mediocre más, será un mediocre que hace videos nobles para él, por los demás no hace falta. Gonzalo no cae en esa de "video para salvar al mundo" o las tentadoras ideas de izquierda porque si bien le atraen y quisiera un mundo colectivo e individual distinto, diferente, percibe la cantidad de farsantes por metro cuadrado que se refugian en esas trincheras y en las universidades que muy pronto abandona, para seguir el camino del HAZLO TU MISMO y fuera de instituciones, notas o evaluaciones intelectuales de "problemas profundos" y no tan simples. NO. Para Gonzalo la cosa es simple sin ser simplista, agarrá la cámara y "curtite", pateá, caminá, andá al Cementerio a ver porque hay un tipo que entierra gente, ataúdes, cava tumbas, cobra muy mal y es morocho y "feo". NO hay lugar para la "masturbación audiovisual"... o ficciones con héroes porque no hay un solo héroe en kilómetros a la redonda.

Porque él mismo es cartero (del correo estatal), en una ciudad pseudomasónica, porque hay que aguantar todo lo que hay que aguantar y encima permanecer inmóvil. Ok, no hay futuro! Sí, pero el presente se puede pelear y con una cámara o una grabadora de audio, conversando y buscando lindos lugares comunes con la gente que no es culpable de ese país, sino víctima, y siempre buscando también divertirse, porque la amargura ya viene desde arriba y es oficial. Hablar de las obras de Gonzalo Marcuzzi, es hablar de todo esto, no hay nada nuevo, todo es viejo, todo es humanismo y universalidad, no

hay nada novedoso, quizás sus formas narrativas lindantes al videoensayo (lo que antes llamaban videoarte), al videoclip, al rock que incita, a esa necesidad tan legítima de expresar el descontento porque se ve que el mundo es hermoso y al mismo tiempo organizado como una cárcel por un grupo de payasos, a los que obedecemos incluso hoy más que nunca. Gonzalo nunca hará video con inteligencia artificial, eso seguro, lo hará como hasta ahora desde su noble y sincera ignorancia sin artificios, y lo hará hasta que reviente, porque la obra en videos y radiofonía de Gonzalo es la de un tipo tozudo, cabeza dura e inmaduro porque madurar es pudrirse. Madurar es un audiolibro de ciencias felices y engorilarse en un narcisismo 21 digno de todas estas ultra derechitas con sabios de Sion; y madurar es almorzar viendo la guerra por TV en el bar. Eso piensa Gonzalo, eso dice él mientras se va al mar a nadar en otoño, mientras existan estaciones y peces.

Gonzalo no pide comprensión ni medallas, no pide nada, está ahí y hace videos (a veces los cobra y hasta es un “generoso” colaborador de la industria cultural de Barcelona), y me consta que los hace con total y premeditada libertad por amor a la vida, su mini vida al día y la de los demás. Aunque sean unos absolutos cretinos que han aceptado a este mundo tal y como es ahora. Y además nada de lo que hace deja indiferente al escurridizo espectador (incluso en su desafección u oposición frontal al discurso de ESTÁ TODO MAL de Gonzalito), y lo hace in memoriam de todos sus queridos Muertos. ENTONCES AL FINAL - ESTÁ TODO BIEN.

LA INDUSTRIA DE LA MUERTE

PABLO LEONI. Fotògraf musical i retratista, amb més de 20 anys de trajectòria internacional. Actualment i des de fa 25 anys, radicat a Barcelona.
www.instagram.com/pabloleoni.photography

ALESSANDRO OLLA

www.aleolla.it

VIMEO
vimeo.com/aleolla

SOUNDCLOUD
soundcloud.com/alessandro-olla

BANDCAMP
aleolla.bandcamp.com

YOUTUBE
www.youtube.com/channel/UCjJQWWdM0zbjoo_58CwamRg

Càller (Itàlia), 1964. Artista prolífic i polifacètic, Alessandro Olla destaca pel seu compromís profund amb la interacció entre la música i diverses formes artístiques. La seva versatilitat es manifesta en la seva tasca com a compositor, performer i videomaker, tot abastant un espectre creatiu que s'estén des de la música fins a l'àmbit visual i escènic. Amb una formació sòlida en estudis clàssics que inclouen el piano, la composició i l'electrònica, Alessandro Olla ha transcendit les barreres de l'academicisme i la formalitat artística.

El seu enfocament audaç es reflecteix en la seva contínua investigació i experimentació, desafiant convencions i explorant noves possibilitats en el panorama sonor contemporani. La seva obra, fruit d'una curiositat fèrtil i un desig constant d'innovació, s'ha expandit en diverses direccions al llarg de gairebé una dècada. Té un objectiu clar: esvair les barreres que separen les disciplines artístiques. Aquest propòsit ha impulsat Alessandro Olla a participar en projectes col·laboratius que integren de manera única el component visual i escènic com a interlocutors fonamentals, incloent creacions per a films, espectacles de teatre, dansa i performances que desafien les convencions artístiques establertes.

Des del 2010 exerceix com a professor de composició de música electroacústica al Conservatori de Cagliari, Itàlia. El seu compromís amb l'ensenyament reflecteix la passió per compartir coneixements i fomentar el desenvolupament artístic de les noves generacions.

SELECCIÓ DE VÍDEOS PER A PROJECCIÓ

Memory Reset

2008_24:40 MIN

Aquest treball explora el concepte de temps mitjançant un viatge oníric, enriquit amb símbols i referències filosòfiques. Com a resultat d'un taller teatral, el projecte es caracteritza per la participació d'individus amb trastorns mentals. La trama es desenvolupa en un món surrealista, on el temps adquireix significats profunds, entrellaçant-se amb la dimensió filosòfica i psicològica.

I'm because you are

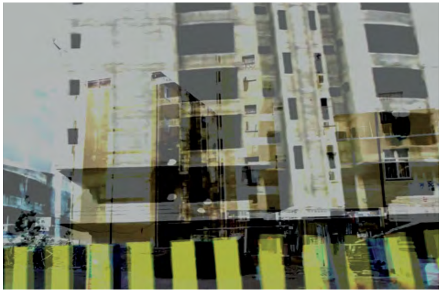
DOCUMENTAL_2012_10:42 MIN

Una ciutat en construcció a prop de Hang Zhou, Xina. La transformació del paisatge visual i sonor documentada mitjançant una actuació artística.

Els quatre vídeos següents formen part d'un projecte de videodansa realitzat a Belgrad, que explora la complexa relació entre arquitectures abandonades i el cos humà. Mitjançant una fusió de moviment coreogràfic i escenaris d'edificis en desús, l'actuació captura l'essència de l'abandó i la transformació. El cos s'entrellaça amb els espais decadents, creant una narrativa visual que reflexiona sobre el pas del temps i la connexió emocional entre la humanitat i l'arquitectura oblidada.

1. *Two chairs* 2016_1:21 MIN
2. *Capitan Kaber* 2016_2:47 MIN
3. *Absentia* 2016_2:38 MIN
4. *Dancing the Land 01* 2017_2:21 MIN

Addis Abeba Live performance

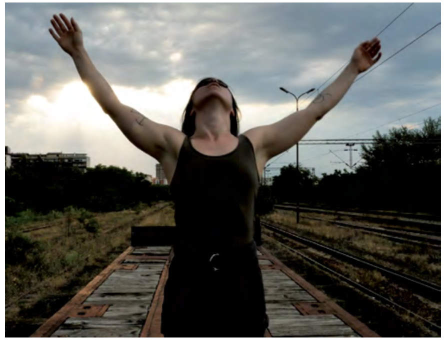
2019_12:56 MIN

La ciutat d'Addis Abeba des de l'alba fins al vespre. Es tracta de l'enregistrament d'una performance d'àudio i vídeo on l'edició es fa en viu i en temps real.

El centro no es un punto

2020_2:33 MIN

Relació entre poesia, dansa i paisatge. Poesia de Roberto Juarroz (2019).

Next stop is now

2021_3:04 MIN

Projecte de vídeo i dansa gravat a Skopje (Macedònia).

Flowing Essence

2023_7:18 MIN

Aquest vídeo forma part d'un espectacle multimèdia de dansa i teatre realitzat a Bangalore (Índia).

AUTORETRAT

Hidden Fragments

2023_7:14 MIN

Un viatge interior on ressonàncies, pors, records, amors, passions i conflictes s'entrellacen en un possible mosaic. Aquest autoretrat en vídeo és una odissea a través de l'ànima on la identitat es revela a través de fragments d'experiències profundes i veus internes.

MIGUEL
MOLINA-ALARCÓN

Alessandro Olla y su vivir sonoro performativo entre espacios, disciplinas, tecnologías y otros cuerpos.

Trazar la trayectoria creativa de Alessandro Olla se resiste a comentar su inabarcable *Curriculum Vitae* ("Carrera de la Vida") en sus múltiples y diferentes actividades y méritos, sin unirla a su *Biografía* ("Escritura de la vida"), que en su caso ha sido más cercana a una *Biofonía* ("Sonidos de la Vida"), un concepto que se refiere a los sonidos emitidos por los seres vivos en su hábitat natural pero que en el suyo ha sido diverso, entre natural y tecnológico, individual y colectivo, interdisciplinar e indisciplinar…, con su singular vivencia real y fantasmal con los sonidos, donde en sus propias palabras "el yo interior y el mundo exterior se vuelven cada vez más indistinguibles". Nos detendremos en varios momentos de su "vivencia biofónica".

Comienza su vivir sónico: entre un piano y una radio-grabadora Grundig.

Es significativo que Alessandro Olla, nacido en Cagliari (Cerdeña-Italia, 1964), destaque en el inicio de su biografía que "desde los 7 años, estudia piano y graba paisajes sonoros con una grabadora de radio Grundig", como si fueran el símbolo de dos caminos y vivencias paralelas: la música y el sonido. Uno de ellos la música, un camino introspectivo del sonido de dentro hacia fuera, hecho lenguaje de larga tradición y diversidad cultural, pero que en su caso comenzó reducido a los estudios académicos de piano dentro de un lenguaje clásico, que abandonará posteriormente, pero no esa introspección de la composición y la riqueza de cualquier instrumento, musical o cotidiano, como productores y mediadores de nuevas sonoridades, incluido el piano con la electrónica en vivo. Y por otro lado el sonido, un camino exógeno desde fuera hacia dentro, del entorno y espacio acústico al cuerpo resonante que escucha o al objeto que lo graba. El sonido no necesita ser lenguaje, sonamos aunque no queramos, nos rodea y desaparece en el mismo momento que se crea, nos está apelando en cada momento, nos interroga, donde unas veces deseamos volver a escucharlo y otras lo evitamos. Efímero, solo podíamos retenerlo en la memoria hasta que llegaron las primeras grabadoras de sonido, que permitía retener y reproducirlos nuevamente con las consiguientes condicionantes y limitaciones tecnológicas, también de coste y acceso. Que en el caso de Alessandro Olla a los 7 años (1971) empezaban ya a popularizarse los radio-cassettes de uso cada vez más generalizado, que de forma casera entraban en los hogares para grabar la banda sonora de la vida, copiar y mezclar música, producirla, difundirla... En las manos del pequeño Alessandro, su Grundig era para cazar-grabar su entorno sonoro que, sin saberlo, coincidía en la década de 1970 en lo que ha sido denominado "paisaje sonoro" (*soundscapes*) por Murray Schafer, que entendía la grabación y reproducción del entorno sonoro como poner un "marco a los sonidos", como los pintores paisajistas, y con ello, poder volver a ser escuchado y ser analizado. Para Alessandro no solo eso, sino también era un

"instrumento" electroacústico de grabación y manipulación de sonidos en tiempo real, para inventar nuevas sonoridades, que también le llevaría a realizar estudios de "música y nuevas tecnologías".

De ser caminos paralelos música-sonido, pasan a ser caminos cruzados entre ambos, para iniciar un largo recorrido artístico a través de la experimentación, la improvisación y la electrónica, tanto desde el ámbito musical como en su cruce con otras disciplinas como la teatral, la danza, la escultura sonora, vídeo-arte y la *performance*, así como el trabajo en vivo de él con otras personas tocando, danzando... De estos diferentes cruces de caminos y vivencias sonoras con lugares y personas, nos servirá para hacer algunas paradas desde estas confluencias.

Sonido en vivo entre espacios, lenguajes y cuerpos: de las field recordings *al* cross-media performance.

Desde su primera grabadora Grundig que recogía el entorno sonoro de su ciudad natal de Cagliari, fue también una invitación al viaje de descubrir nuevas identidades acústicas del lugar, a su pasión de "recolectar" sonidos alrededor del mundo: Europa, Estados Unidos, China, África, América Latina…, y no como *souvenir* tópico de un lugar o limitarlos a las *soundmarks* que definen un lugar que hablaba Murray Schafer, sino como vivencia de permanecer horas y horas escuchando en silencio, desde una escucha sorprendida de las distintas identidades sonoras que cada lugar y no-lugar producen. Sus grabaciones de campo (*field recordings*) son su maleta de viaje, forman parte de su vivencia acústica individual, que transportará a otros lugares y abrirá para ser escuchadas y transformadas con otras personas, convirtiéndose en colectivas, que serán la base de muchos de sus proyectos y *performances* en vivo. Un ejemplo emblemático es su proyecto *I'm because you are* ("Soy porque tú eres", 2012-2013) que combina grabación de campo, vídeo reportaje y *Live Electronics Performance*. Proyecto surgido de su residencia artística en Sunhoo Design Park (Hang Zhou – China – agosto de 2012) donde realiza grabaciones de campo y a la vez un vídeo-documental que recoge su mismo acto corporal de grabar los sonidos del lugar, la grabación dentro de la grabación, que en ese momento era la de obreros en proceso de construcción de edificios con sus múltiples ruidos de las obras. Estas imágenes exteriores las contrasta a su vez, con su presencia interior dentro de los propios edificios, trabajando con su ordenador portátil por el que escuchamos esos mismos sonidos, pero transformados electroacústicamente, como si de un "electrosueño" se tratara. Simultáneamente, realiza también una *performance* en solitario dentro de estos edificios en construcción, sus movimientos corporales se escuchan transformados electrónicamente en el propio paisaje sonoro, sus pasos dialogan con ese sonido transformado con la luz-sombra que entra en esos edificios, sus manos dejan caer al suelo un arbusto arrancado, una identidad pasada destruida. Esta identidad acústica se transforma también en ensueño, vigilia, entre realidad y ficción, de construcción-destrucción… En paralelo nos produce otra asociación metafórica de construcción-destrucción de los edificios, con el sonido grabado y después trabajado en su ordenador portátil, como si fuera Alessandro uno de los obreros de construcción de estos edificios que aparecen, construyen edificios destruyendo/manipulando el paisaje y él convierte esos sonidos en un paisaje sonoro electroacústico extraño, interior, fantasmagórico. El mismo título de esta obra "Soy porque tú eres", es una llamada de atención, que nos lleva a reflexionar que la destrucción del otro, del paisaje, de nuestro entorno natural, también es la destrucción de nosotros mismos, somos seres humanos porque él ha estado ahí y nos ha engendrado.

En este proyecto podríamos entender este vídeo reportaje como un documental electroacústico y performativo acabado de su experiencia vivida en China. Pero Alessandro no lo cierra como trabajo final en vídeo, sino que lo plantea como introducción a una interpretación electrónica de audio/vídeo en vivo posterior, donde la grabación de sonido original se procesa en tiempo real con la colaboración de otros músicos. De ahí el interés de este proyecto, de ser

una experiencia propia individual, es extendida y compartida en vivo con otros músicos, provocando una creación colectiva nueva en cada lugar que se ha vuelto a realizar.

Su trabajo en vivo le lleva a trabajar profesionalmente como compositor y *live music* en el teatro desde 1993, pero también en paralelo en la exploración sonora experimental con diferentes lenguajes: video, danza, instalación, *sound performance*, *live electronic* entre otros. Este cruce de medios será también un cruce de creadores desde sus diferentes disciplinas en un mismo evento colectivo. Prácticamente en todos sus proyectos ideados existe este cruce de medios y creadores, de comunicación mutua en una experimentación en vivo con solo a veces una idea de partida. Un ejemplo paradigmático, es su proyecto *Folded* (2009), ideado por él donde su música converge con el *Live Video* de Valentina Floris y Ben Foot, la danza y *performance* de Nina Fog, el vestuario de Cabinet of Curiosity, la gráfica de Chris Singer y Nazir Tabuli, y la coproducción de SDNA (Reino Unido) y Ticon-Zero (Italia). En esta obra se investiga la interacción de varios medios vivos y la integración de diferentes lenguajes artísticos: audiovisual, escultura, moda, danza y el proceso entre teatral y performativo. El papel como material y metáfora va a ser el punto de partida de todos los artistas y la actuación se dividirá en 8 partes (el número máximo de veces que se puede doblar el papel) por el que explorarán cada uno de ellos "los potenciales físicos y metafísicos del papel" como señala Alessandro Olla. La *performer* Nina Fog, interpreta a una criatura nacida del papel que se transforma constantemente, reinventando su corporalidad, como muy bien lo señala Nina en su experiencia con el resto: "Con *Folded* estoy explorando las sensaciones de estar escrito (por sonido, imagen, vestuario, espacio); inventándose y, al mismo tiempo, borrándose. El ciclo constante de vivir y morir me convierte sólo en una criatura momentánea en un fragmento de tiempo; mi objetivo es estar en el estado puro de existir de momento en momento". Una "escritura" sinestésica desde cada medio con los otros, que crea y se borra como ciclo vital materializada en su misma acción en vivo de cada medio y sus creadores.

Sus otros proyectos también confluyen en vivo varios medios con la música como elemento común: *Sophien Strasse* (2008) entre la música, video live y *performers*; *97 Hz* (2010) con la música, vestuario y un *performer*; o *SPAM* (2013) con la música, video, *set design*, *light design*, *motion grahics* e ilustración.

Y su práctica performativa desde lo que él llama "la vertiente más libertaria de la creación sonora" con la improvisación, la experimentación y la "electrónica de riesgo". Una actitud "arriesgada" pero también para él "apasionante", que le ha llevado a contar con la colaboración de figuras clave del "activismo musical más insobornable": Llorenç Barber, Phil Niblock, Marc Ribot, Tim Hodgkinson, David Shea, David Toop, Jean Marc Montera, Ikue Mori, Z'Ev, Victor Nubla, Max Eastley, Paolo Fresu y muchos otros.

Frente a esta colaboración colectiva, se encuentra otra más individual, aunque también dentro de este cruce de medios, más cercana como artista sonoro que como músico. Es la que ha realizado con la escultura sonora, la *performance* con objetos cotidianos y las instalaciones sonoras. Como esculturas sonoras destacan las inventadas durante su Residencia de Artistas en Montemor-o-Novo (Lisboa-Portugal), que bajo el título de *MurmùRio* (2010) el propio Alessandro Olla interactúa con ella, con cada una de sus partes en un continuo fluir de sonidos que se van superponiendo. Una escultura sonora se diferencia claramente de un instrumento musical, porque ya no se ha construido como medio para ser interpretada por un profesional bajo unos principios musicales, aunque pueda tener principios acústicos sus elementos, sinó que se adentra en ella desde su desconocimiento, descubriendo sus sonoridades según se le va haciendo sonar. También permite que cada persona la active de diferente manera, es un proceso exploratorio y además otro elemento fundamental, lo visual y sonoro se encuentra al mismo nivel de importancia, a diferencia de un instrumento musical que está supeditada su forma a la interpretación y habitualmente por un profesional, que en el caso de la escultura sonora no lo requiere. Como extensión del objeto sonoro-visual, Alessandro Olla ha abordado también la instalación sonora,

que interrelaciona sonido-espacio-tiempo-espectador, desaparece el artista y es el espectador que interactúa dentro de la obra con su caminar espacio-temporal, y el sonido de la instalación es irreversible, ya no tiene un principio y final como en un concierto, el espectador entra y el sonido ya se encuentra y cuando se marcha continua. Alessandro Olla ha realizado múltiples instalaciones sonoras: *MORF* (2015), *Taz* (2017), *Onde corte* (2019), *Geografie tattili* (2019), *Smartcitynes* (2019), *Lupo de Terra* (2020), y en lugares tan dispares desde su ciudad natal Cagliari hasta Barcelona y Addis Abeba (Etiopía).

Y como extensión de cómo vive el sonido Alessandro Olla en cada momento de su vida ha sido un *performer* en su cotidianidad, como su acción sonora *Risoto in la minore* (2011) realizada en su cocina en Italia con la asistencia de sus amigos, elabora este plato de la cocina italiana con toda la sonoridad del proceso de su realización amplificada y tratada con electrónica en vivo. Ya no solo las personas asistentes saborearán un plato con el paladar, sino también han saboreado sus sonidos en su proceso. Esta *performance* le conecta con las acciones irreverentes dadaístas, con el movimiento Fluxus de arte-vida-arte y con la obra *Water Walk* (1960) de John Cage, pero que Alessandro Olla lo amplifica a cocinar electrónicamente en vivo los sonidos, un “batir” los sonidos como decía el pionero español José Val del Omar cuando manipulaba los sonidos grabados.

Hacer vivir el sonido en los otros: desde los festivales de experimentación sonora a las experiencias en talleres didácticos.

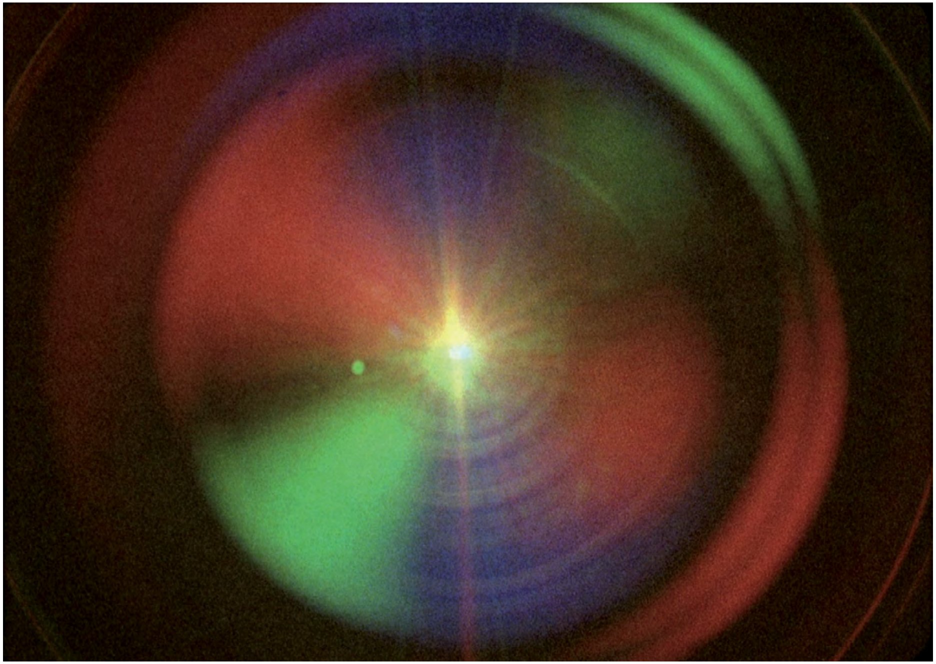
Alessandro Olla en su vivir sonoro no solo ha cultivado su propia creación sonora y musical individual y co-creativa colectiva, sino que también es una faceta importante en su vida el incentivar esa vivencia sonora en los demás. Y lo ha desarrollado desde varias vertientes, una de ellas en crear plataformas donde los creadores sonoros y músicos transmitan sus obras. Una primera es la asociación cultural TiCon-Zero, creada en 1996 en Cagliari (Italia), para investigar el campo musico-teatral y didáctico, y especialmente la dirección artística de varios festivales: Festival de Experimentación e Investigación musical “Microonde” (2003-2006) y el Festival de Música de Vanguardia y Lenguajes Alternativos “Signal” (2005-2017). Y otra vertiente ha sido las experiencias didácticas de experimentación sonora y escénica. A destacar *La Prova*, *I Normododati* (2005) y *Drop out* (2007), compuesta por minusválidos mentales con quienes ha realizado muchos talleres y tres producciones teatrales. Ha realizado talleres sobre paisaje sonoro “identidades de ciudades sonoras” (2021), sobre composición musical para espectáculos de danza, sobre *performance* electroacústica y de video en vivo, talleres de improvisación musical, taller de paisaje sonoro en la *performance* en vivo, entre otros. Por la experiencia que he tenido con su presencia en mi clase de la asignatura de Arte Sonoro de la Facultad de Bellas Artes de Valencia en este año 2023, su acción didáctica no consistía en transmitir una forma de hacer, sino que interrogaba a los estudiantes proponiendo una propuesta como una provocación para que cada uno encontrara su respuesta creativa diversa. Hacer vivir su propio sentir sonoro singular.

Un sentir sonoro propio y transformador con el que Alessandro Olla nos invita siempre, como en su obra *97 Hz* (2010), a una experiencia con nuestro cuerpo en suspensión por el que “el yo interior y el mundo exterior se vuelven cada vez más indistinguibles […] reinventa diferentes vidas posibles […] Es un viaje que, como una ola, se aleja de los microcosmos personales para regresar con nueva conciencia y plenitud”.

MIGUEL MOLINA-ALARCÓN. Artista sonor i Catedràtic del Departament d’Escultura de la Facultat de Belles Arts de la Universitat Politècnica de València. Investigador dels antecedents de l’art sonor i la *performance*.

VIDEO–PERFORMANCES

Abans de cada projecció monogràfica es programa una videoperformance

ALFREDO COSTA MONTEIRO + LUIS MACÍAS

Alfredo Costa Monteiro és un artista sonor, improvisador, compositor i poeta sonor, nascut a Porto, Portugal. Viu i treballa a Barcelona des del 1992, any en què es va graduar en escultura / multimèdia amb Christian Boltanski a l'Escola de Belles Arts de París.

Les seves instal·lacions i peces sonores estan fetes a partir de processos inestables, restriccions conceptuals i formes d'una simplicitat sovint desconcertant, on la manipulació d'objectes com a instruments o instruments com a objectes té un fort aspecte fenomenològic.

En poesia sonora, el seu treball se centra en la musicalitat del llenguatge i en el seu contingut fonètic, mantenint sempre un equilibri amb la semàntica. Els seus poemes són generalment sorollosos i políglotes (principalment en espanyol, portuguès i francès, però també en català i anglès) i utilitzen sistemes combinatoris basats en fonemes comuns en aquests idiomes, per crear múltiples significats que sovint porten a la confusió i desafien la comprensió.

Ha col·laborat amb innúmers músics, coreògrafs, videoartistes i cineastes de tot el món, i té una extensa discografia en segells de tot el món, en solitari i en diferents formacions.

www.costamonteiro.net

Luis Macías és artista, cineasta i compositor d'imatges. Les seves obres en format fílmic súper 8, 16mm, 35mm i/o vídeo es componen per a projecció, performance o instal·lació. Les seves peces aborden les propietats formals i espectrals de la imatge en moviment, a través de l'exploració del dispositiu cinematogràfic propi i la naturalesa fotoquímica del mitjà. És un dels cineastes espanyols més destacats i amb un recorregut internacional a l'escena experimental contemporània.

Ha realitzat diverses exposicions col·lectives i individuals. Ha col·laborat amb diversos artistes, músics i cineastes per crear obres col·lectives. Cofundador i membre actiu de Cráter-Lab, un laboratori de cinema analògic independent gestionat per artistes – www.crater-lab.org.

Paral·lelament, és programador i docent independent, i desenvolupa tallers teoricopràctics especialitzats en diferents variants de cinema experimental. Actualment és docent, entre altres llocs, a Bande A Part, escola de cinema a Barcelona i a EQZE, Elías Querejeta Zine Escola, Donosti.

luismacias.es

Disrupció

2023_20 MIN

PERFORMANCE AUDIOVISUAL

ALFREDO COSTA MONTEIRO:
dispositiu electroacústic

LUIS MACÍAS:
projeccions en 16 mm i diapositives

Disrupció és una peça audiovisual, centrada en un procés electroacústic en directe i una aproximació sorollosa al so, amb manipulacions d'artefactes DIY, en que cada esdeveniment es sempre el resultat d'una acció, incloent la seva pròpia inestabilitat; una immersió intensa a les entranyes del so i de la seva materialitat, en el procés d'experimentació i creació d'allò que el forma. Per la col·lisió amb les imatges d'en Luis Macías, aquesta travessia sonora es torna hipnòtica i penetrant, desdibuixant una línia molt fràgil entre cinema estructural i música electroacústica.

DENYS BLACKER

Denys Blacker (Londres, 1961) és una artista visual transdimensional que posa en relació performance, dibuix, escultura i vídeo. Des de 1987 viu i treballa a Catalunya. Màster en Belles arts a Chelsea School of Art (1985, Londres, Anglaterra) i doctorada a la Universitat de Northumbria (2019, Newcastle, Anglaterra) amb la seva recerca Interconnexió, Sincronicitat i Consciència en les Pràctiques de Performance Improvisada.

Des de l'any 2002 dirigeix Gresol, una associació cultural sense ànim de lucre que ha organitzat festivals i trobades internacionals de performance. Cal destacar FEM, un festival celebrat de manera anual centrat en obres d'acció realitzades per dones, que actualment es troba en la 19a edició. És membre del grup internacional de performance Ocells al Cap i una de les fundadores del projecte ELAA (European Live Art Archive). Membre del grup Wolf in the Winter i fundadora del col·lectiu d'artistes d'acció Corpologia i de la revista amb el mateix nom. Recentment, ha iniciat SYNC, un projecte editorial de monogràfics sobre dones artistes.

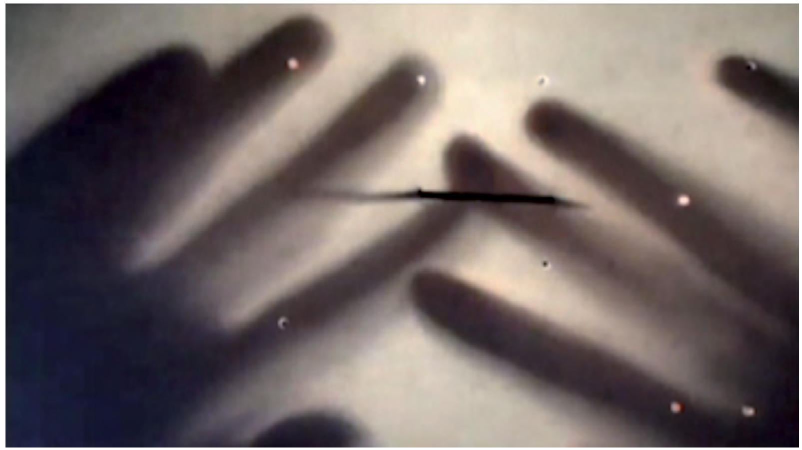
Col·labora amb el Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison (Barcelona) amb el programa "Cara a Cara": cicles de Performance, entrevistes i residències per a promocionar el treball de dones artistes de performance. Ha col·laborat també amb altres organitzacions com el Cicle d'Art al Bòlit (Centre d'Art Contemporani de Girona) i FLARE (Forum for Live Art Research and Education) a la Universitat de Northumbria (Anglaterra).

denysblacker.com *wolfinthewinter.com*
ocellsalcap.com *gresolart.com*

Entre nosaltres

2023_20 MIN

Una interacció en temps real que experimenta amb la transmissió d'informació entre persones en diferents ubicacions i que juga amb l'atzar per revelar múltiples formes de comunicar.

THE JULANDRONS

El col·lectiu The Julandrons, de subtil crítica social i caràcter rematadament underground, està format pels polipoetes **Curtis i Krònia**, l'artista d'acció **Silvia Antolín** i els poetes i escriptors **Mag Márquez** i **Mireia Torralba**.

The Julandrons ha treballat amb realitzadores independents com ara Peluca Skin, Marta Frisco, Riba de Castro o Paolo Colleoni i actualment és resident al Centre d'Art TPK de L'Hospitalet.

Per la seva intrincada i atípica formació no es prodiguen gaire en directe. Des de la seva unió el 2020, s'han presentat –amb la seva sola i epatant presència– a l'Espai Hybris de L'Hospitalet, al Cafè de Mar de Mataró, a Casa Maurizio de Sant Cebrià de Vallalta i a la Torre Llobeta i l'Ateneu Llibertari de Gràcia a Barcelona. Amb suport audiovisual -combinant el directe amb imatges projectades- al Flux Club de l'Antic Teatre i a l'exposició col·lectiva "Solstici" de la Tecla Sala de L'Hospitalet. En l'àmbit videogràfic tenen treballs gravats al Balneari de La Puda d'Esparreguera i al Cementiri de Montjuïc.

silviaantolin.com *vimeo.com/curtisikronia*

Mujer tenía que ser

2023_20 MIN

Una mostra de poesia i acció al voltant de la dona i de la seva interrelació amb el món, un món clarament masculí i marcadament desigual.

PROGRAMA

Mujeres Maduras

1:40 MIN_EXTRACTE DEL POEMA "CUESTIÓN DE GUSTOS" DE MÓNICA CALDEIRO ADAPTAT PER CURTIS I KRÒNIA

Recitat en directe: ***CURTIS I KRÒNIA*** *Vídeo:* ***KRÒNIA*** *(2015)*

Feminismo Prêt à Porter

2 MIN

Poema i recitat en directe: ***MIREIA TORRALBA***

Videoperformance de Silvia Antolín: ***MARTA FRISCO*** *(2023)*

Homo Menstruante

1:20 MIN

Poema: ***MIREIA TORRALBA***

Recitat en directe: ***MIREIA TORRALBA I MAG MÁRQUEZ***

Vídeo: ***KRÒNIA*** *(2023)*

Apropiación Indebida

15 MIN_PERFORMANCE AMB VIDEOSTREAMING

Poema: ***MIREIA TORRALBA***

Performance en directe: ***THE JULANDRONS (SILVIA ANTOLÍN, MAG MÁRQUEZ, CURTIS I KRÒNIA, MIREIA TORRALBA)***

ELOY FERNÁNDEZ PORTA + MIRIAM REYES + ELOI EL BON NOI

Eloy Fernández Porta (Barcelona, 1974) és Doctor en Humanitats per la Universitat Pompeu Fabra, amb Premi Extraordinari de Doctorat, i professor d'Art i Gènére al programa BaPis de la UPF. Ha publicat a Anagrama els assaigs de crítica cultural *Afterpop, Homo Sampler, €RO$* (Premio Anagrama), *Emociónese así* (Premi Ciutat de Barcelona), *En la confidencia, L'art de fer-ne un gra massa, Las aventuras de Genitalia y Normativa* i *Los brotes negros.* Ha escrit el guió de les peces de videoart *Wonders* i *Quien busca la humanidad hallará la muchedumbre,* de Carles Congost. Ha comisariat exposicions com *Narcohumanisme* (amb Núria Gómez Gabriel, al Bòlit) i *Bad Painting?* (amb Carlos Pazos, a la Fundació Vila Casas).

twitter.com/PortaEloy

Miriam Reyes. Poeta i vídeocreadora. Va néixer a Orense (1974) i amb vuit anys va emigrar a Caracas. Des de l'any 2001 experimenta amb l'escriptura audiovisual i el recital multimèdia. Ha publicat sis llibres de poesia, reunits al volum *Extraña manera de estar viva. Poesía Reunida 2001-2021* (Mixtura, 2022). La seva obra ha estat recollida en antologies nacionals i internacionals i ha estat traduïda a més de mitja dotzena de llengües.

miriamreyes.com

Eloi Isern, àlies Eloi el Bon Noi (Barcelona, 1978) és un membre actiu de la comunitat *live coder* de Barcelona. Es defineix a si mateix com a compositor, *live coder* i jeroglifista. Ha participat en nombrosos esdeveniments artístics usant el codi de forma creativa. També imparteix tallers i xerrades sobre el *live coding.* Plena de contrastos, la seva música contraposa moments de gran saturació de l'espectre amb instants de min malisme puntillista, o harmonies cristal·lines amb fragments de *noise* i *glitch.*

eloielbonnoi.com *instagram.com/eloielbonnoi*

foto — PEP HERRERO

Tres modalitats d'escriptura unides i entrellaçades en un espectacle: la poesia, l'assaig i el *live coding*. Una sessió de literatura escènica, amb vídeo i electrònica, que és també un diàleg sense diàleg, interrogació o crit, sobre el cos i els afectes, sobre estranyes maneres d'estar vives i sobre les més negres llums.

La Miriam i els Elois són, potser, uns Pimpinela passats per Deleuze i Guattari? Com és que s'assemblen tant als dolents de *Superman 2*? Les respostes –i algunes preguntes més–, en aquest *show* multidisciplinari de textualitats expandides.

MIRIAM REYES*: textos, veus, música i vídeo*
ELOY FERNÁNDEZ PORTA*: textos i veus*
ELOI EL BON NOI*: live coding*

DURADA: 50 MIN

META–
MEMÒRIA

ELENA VILALLONGA — *RECORDAR SENSE VOLER*

ELISABET MABRES
Carnús

2023_10:10 MIN

Carnús com una excrescència de runa, d'espai abandonat, de rastres que la memòria reprèn com si fossin estrats del temps. Un passat ja modern i tecnològic que engendra carronya de futur. El recorregut acaba emmascarat de sinòpsia futurible. Segon vídeo de la trilogia amb Marc Romera.

ELENA VILALLONGA
Recordar sense voler

2023_2:11 MIN

El nostre cervell conté nuclis, forats negres, per on s'escolen les imatges i els sons que no volem recordar. La memòria és moviment, l'oblit és estàtic. El video registra el flux de la memòria, la foto fixa ens ajuda a oblidar. Podem domesticar la memòria?

ELISABET MABRES
Abans de l'oblit

2022_1 MIN

Molt abans de ser pares, Conxita i Vicens van viure una relació epistolar obligada per la distància temporal d'un servei militar. Els fills trobem les cartes rebudes en dos grups de contrast: encadenat/obert. El primer queda convertit en objecte de valor i al segon li donem el valor de la veu. El fet de com guardem les cartes d'amor té a veure potser amb el vincle relacional? En paral·lel, aquest sosteniment de memòria apunta a una associació d'imaginaris i semblants. Tot en un sol minut.

JAVIER GUERRA
Pequeña historia

2023_8:15 MIN

L'acte de filmar, fer fotos o gravar petits videos per recordar, com a postals per al record. La creació d'aquestes postals filmades per tenir la nostra memòria en contra de l'oblit d'actes, sentiments i pensaments.

JESÚS RAMOS HUETE
Amaurosis

2003_9 MIN

Un jove cec rememora com va arribar a sentir el color verd gràcies al desig i al desenvolupament de la intuïció.

NOEMI SJOBERG
A medida que pasa el tiempo

2017_1:42 MIN

A medida que pasa el tiempo es compon en tres temps (anys 50, 2003 i 2017), tres pantalles i un sol lloc: "Las Arenas de Barcelona". El centre comercial, el lloc abandonat i la plaça de bous. Tres pantalles que permeten diferents visions en la construcció d'un propi muntatge temporal. Un flashforward o un flashback. A mesura que passa el temps, l'entorn i el suport fílmic es van transformant. Hi ha repercussions a la nostra societat, els canvis de poders que s'han donat a la nostra cultura es revelen en aquestes imatges.

JESÚS RAMOS HUETE
El agua del castillo rojo

2006_5 MIN

Viatge al record, al món abstracte, als jardins i a l'aigua de l'Alhambra. Poema visual dedicat a la memòria d'Ana María Huete Olmedo (Albolote 1929 - Mataró 2003), mare de l'autor.

LUPE CAPELL

Instal·la'm. Engega'm. Apaga'm

2023_3:50 MIN

El toques, l'engegues, l'apagues... experimentes i te n'adones que no pots viure sense ell. L'interruptor de la metamemòria és l'eina biònica més preuada de la última actualització cyborg i, a més a més, entra per la seguretat social. Demana la instal·lació al teu centre de salut més proper i gaudeix recopilant o esborrant els records que et tormenten.

LLANA ARTÍSTICA: HUNNUCRAFT

ELECTRICITAT VINTAGE: DAVID BACHILLER CANAL

NÚRIA MANSO

Somni

2023_3:07 MIN

Somni és una memòria, records de records... Somni.

MIGUEL ANDRÉS

Digital Memory

2023_4 MIN

Avui dia veiem el món a través del telèfon intel·ligent. Ja no cal la memòria. Els records es generen amb un dispositiu electrònic entre la realitat i nosaltres. El dispositiu genera una instantània precisa del moment, accessible en qualsevol moment i des de qualsevol lloc. Però, què hi ha de la memòria subjectiva, la que nosaltres generem, la que surt de l'experiència? Es converteix en una memòria de com hem estat manipulant un dispositiu per poder estendre la nostra memòria digitalment?

Segona part

ANA RODRÍGUEZ LEÓN

Bell & Howell 2146 XL

2011_9 MIN_SUPER 8

Bell & Howell 2146 XL és una carta escrita des del present cap al futur i cap al passat, recorrent així en tres temps els diversos propietaris d'una antiga càmera de Super 8 i les imatges que cada un d'ells ha vist a través de la seva lent. Híbrid entre ficció i documental, el treball explora el cinema familiar, la càmera com a objecte emocional i les relacions inconscients i poètiques entre les formes diferents de mirar de diverses generacions.

ANA RODRÍGUEZ LEÓN

Memorais

2012_7 MIN_SUPER 8

Moments abans que la terra exploti, una dona rememora la seva relació amb un home a principis del segle XXI.

JOSEP M. JORDANA

Les caixes de la memòria

2007_7:55 MIN

Document videogràfic de l'efímera videoinstal·lació *Les caixes de la memòria* (novembre 2007, Festival A Part, Girona). Era una videoinstal·lació per a dos monitors i set caixes plenes d'objectes diversos embolicats en paper. Es proposava al públic assistent que mirés, triés i si li agradava algun dels objectes, que se l'emportés, fins que s'anessin acabant. Va ser una instal·lació irrepetible perquè els objectes eren records familiars de l'autor, impossibles de reposar.

RROSE PRESENT

Re-interpretación de “Toute la mémoire du monde” de Alain Resnais o Memoria de un presente

2016_3:59 MIN

SÈRIE VIDEO “WITHOUT-CAMERA”
REINTERPRETS “CAMERA-WORLD”

Vaig partir d’una relectura del documental d’Alain Resnais *Toute la mémoire du monde* per reflexionar sobre les maneres d’emmagatzemar les memòries col·lectives del passat i en l’actualitat. Al documental, Resnais ens mostra escrupolosament el laboriós procés tangible dels budells de l’edicifi de la Bibliothèque Nationale de Paris. Com distribueix i cataloga tota la documentació entrant. Això contrasta amb la ràpida distribució de la informació i els documents del present que abans de ser catalogada ja s’ha disseminat per tot el món. Així, en el mateix moment, un esdeveniment ja s’ha constituït com a memòria del present al magatzem de les emocions col·lectives.

RAMON GUIMARAES

Being Objects

2023_9:34 MIN

Being Objects és una videocreació immersiva en què Ramon Guimaraes convida l’espectador a fer una passejada evocadora pel món dels objectes aparentment sense valor, però carregats amb el nostre amor. Aprofundint en l’apel·lació enigmàtica de certs objectes que resisteixen a l’efimeritat de les nostres vides impulsades pel consumisme, l’artista introdueix la metàfora enginyosa de la màquina escurabutxaques. Dins d’aquest dispositiu, objectes aparentment insignificants passen gràcilment per les pantalles, fins que la serendipitat alinea les tres finestres, donant a l’audiència l’oportunitat d’escoltar la narració de l’artista sobre el significat d’aquell objecte. Aquest element de casualitat subratlla la naturalesa capriciosa i sovint inexplicable dels nostres lligams emocionals amb objectes específics. Més enllà de la façana de la màquina escurabutxaques, aquests objectes serveixen com a catalitzadors, despertant memòries latents en l’espectador. Guimaraes reflexiona amb habilitat sobre el llegat transitòri d’aquestes possessions, suggerint que les seves històries, tot i ser profundament personals, poden passar desapercebudes en el gran àmbit de l’existència si no es comparteixen conscientment. *Being Objects* és una exploració commovedora de la delicada dansa entre l’intangible, la casualitat i la elecció, oferint un espai contemplatiu perquè l’audiència reexamini la significació dels objectes teixits en la trama de les seves pròpies vides.

JOSEP M. JORDANA

Mnemòsine

2014_10:15 MIN

Mnemòsine, en la mitologia grega, era la deessa de la memòria. De la seva unió amb Zeus van néixer les Muses, font d’inspiració de les arts. En aquest vídeo, sota la seva inspiració, intentarem moure’ns pels límits de la nostra memòria.

LIS COSTA IN MEMORIAM

RAMON GUIMARAES — *FLUX*

LIS COSTA
Pneumon

2010_5:24 MIN

Pneumon té a veure amb la respiració i amb l'ànima. "Pneumon" ve del grec antic "pneuma", que també tenia el doble significat: al·ludia a l'aire que passa pels nostres pulmons, i també designava la part invisible de l'ésser humà, la seva ànima o esperit vital, la seva força creativa. Fa molt de temps, vam ser éssers alats. D'aquest passat ens queden les ales internes, atròfia de les que havien solcat l'aire, que ara aletegen atenuadament, engabiades en la presó del costellam.

ANA RODRÍGUEZ LEÓN
Costa Lis Costa

2023_3:40 MIN

Adéu, Lis Costa. Ara potser seràs tú qui vindrà a presentar-se en forma d'ocell o de flor o d'iguana als somnis dels altres.

MARGRIT I ANTONI MERCADER
Audiovisual? Sí, gràcies

2023_10 S_SENSE SO

Audiovisual? Sí, gràcies és un pin de l'edició seriada que Lis Costa va crear el 2010 quan era Cap d'Estudis de Comunicació Audiovisual de la Universitat de Barcelona (en aquell moment els estudis estaven ubicats al Campus Mundet).

ELENA VILALLONGA I AURORA GASULL
Una carta per a Lis

2023_3 MIN_SENSE SO

Filmació i manipulació digital.

ELISABET MABRES
Costa

2023_8:34 MIN

Costa tracta sobre la finitud, l'acabament de la llum, del que costa deixar, la costa limítrof de la vida i la mort. També és un cognom, el de la Lis. Les imatges, rodades en plena soledat mentre es moria la flor a les costes de Mallorca, van fer-me sentir profundament aïllada. La poesia de Marc Romera trenca o transforma el silenci i posa la lírica on tot queda transformat en una melodia integrada. L'experiència de la mort de l'altre activa la reflexió universal sobre la pròpia mort. *Costa* és el primer vídeo de la trilogia amb Marc Romera.

ELISABET MABRES
Mes abans

2023_2:30 MIN

Camí senyalat, camí estroncat, fèrria no concloent, ombres de llum... Al sender natural hi caminen dos. Una ha marxat, l'altre es queda. La qüestió del temps entre el ser i el deixar de ser. Una frase, també inacabada, com l'esbós de tot plegat.

ESTER XARGAY
Foc follet

2023_1:27 MIN

FRANCESCA LLOPIS
Vam tenir sort

2023_3:40 MIN

LLAPISPANC
Escales

2023_3:53 MIN

Un moviment amunt i avall per les escales d'un local antic amb les condicions que és l'antic lloc de la pastisseria a Castanys Onze (amb les condicions que té).

JULIÁN ÁLVAREZ
Lis Costa in memoriam

2023_1:58 MIN

Sense paraules.

LUPE CAPELL
La teva llum

2023_1 MIN_FORMAT VERTICAL

A dins la sala, en hem reunit per acomiadar-te. Hi ha dolor, però hi és més gran l'amor.
A fora, als jardins del tanatori, hi brilla el sol amb més força que mai i en una mescla d'homenatge i record del teu amor pel videoart, trec el móvil de la butxaca i gravo el sol, resto immòbil i t'ofereixo el meu particular minut de silenci. Filmo, instintivament, la teva llum. Una llum que fa pessigolles i ho escalfa tot.
Una llum que no se'n va.

NOEMI SJÖBERG
Entre cel i terra

2023_1:19 MIN

Homenatge a Lis Costa.

NÚRIA MANSO
Sí, Lis

2023_3:37 MIN

RAMON GUIMARAES
Flux

2023_7:10 MIN

Flux és un emotiu homenatge en vídeo a Lis Costa, una persona preuada que continua ressonant a través de les veus col·lectives d'aquells que la vam conèixer i estimar. El vídeo esdevé un flux continu de més d'un centenar de persones que han volgut pronunciar el nom i cognom de la Lis. Cada repetició és única i esdevé un pont sincer que connecta el passat amb el present, mostrant l'impacte profund que va tenir en vides, amistats i interessos compartits.
Aquest flux col·lectiu construït mercè a la col·laboració de tots aquells que d'una manera o altra l'hem estimat serveix com a potent metàfora del seu amor i dedicació a l'art del vídeo, la cocreació del FLUX Festival, del FLUX CLUB i altres al costat de Josep M. Jordana.
El punt àlgid del vídeo és un moment commovedor en què tots els participants formem un mosaic amb el qual es crea per uns instants la imatge de la Lis. Per darrera vegada, tots junts pronunciem el seu nom i aquesta imatge efímera desapareix, deixant una empremta tan duradora com la que ella ha deixat als que l'hem conegut.
Flux vol ser alhora un homenatge i un testimoni dels llaços duradors d'amor i amistat que la Lis va saber crear en tot allò que feia.

XAVI CASADESÚS
chez Lis

2023_1:04 MIN

Alguns records animats de molts matins a casa seva.

JOSEP M. JORDANA
50

2009_3:30 MIN

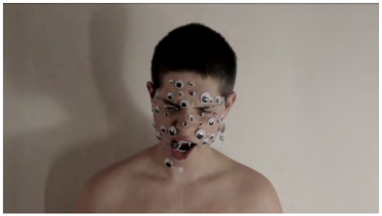
Videopoema d'aniversari dedicat a Lis Costa.

CC CONVENT DE SANT AGUSTÍ
Comerç, 36. 08003 BCN
conventagusti.com

2023
ABRIL — NOVEMBRE

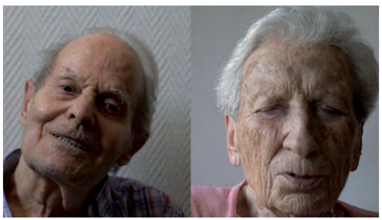
FLUX CLUB
EL CLUB DE VÍDEO DE BARCELONA

Sessions periòdiques, amb projeccions i/o actuacions en directe seguides de col·loqui, que complementen el festival des del punt de vista dels continguts i que estenen el seu període d'acció més enllà dels dies dedicats estrictament al festival.

SESSIÓ 1 — *dissabte 29 abril*

MIQUEL BONETA (K1WY) + TEO RUFFINI MAIQUES

SESSIÓ 2 — *dissabte 13 maig*

XAVI HURTADO

SESSIÓ 3 — *dissabte 15 juliol*

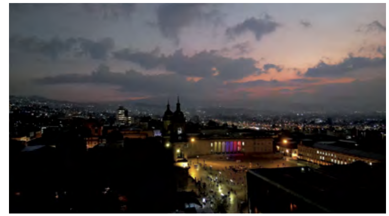
LIS COSTA

SESSIÓ 4 — *divendres 29 setembre*

JOSEP VILA FISAS

SESSIÓ 5 — *divendres 13 octubre*

MARIANO LOSI & MARTÍN VIRGILI

SESSIÓ 6 — *divendres 3 novembre*

VANESSA PEY

ORGANITZA

Habitual video team

habitualvideoteam.com

info@fluxfestival.org

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Ajuntament de Barcelona

lameva.barcelona.cat/
barcelonacultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

cultura.gencat.cat

Ajuntament de Barcelona
EL BORN CCM

elbornculturaimemoria.barcelona.cat

CC Convent de Sant Agustí

conventagusti.com

AMB EL SUPORT DE

ALTER VIDEO

PRODUCTORA AUDIOVISUAL

altervideo.tv

SEGELL DISCOGRÀFIC INDEPENDENT

g33grecords.com